

BIÇAK KEMİKTE!

Sınıf kaynaşma halinde. Alttan alta büyüyor huzursuzluk. Ekonomik zorluklar artıyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor, işyerlerindeki baskılar yoğun... Fısıltılı bir haykırış yayılıyor: Bıçak kemikte!

Cam işçisi grev yasağına rağmen adım adım büyötmeye çalışıyor eylemini. Diğer sektörlerden işçiler destek eylemi yapıyor. Direniş soluğu fabrika fabrika, sektör sektör ilerliyor.

Basınç yüksek. Öfke birikti. Yeni 15-16 Haziranların silueti ufukta. O sessiz haykırış güçleniyor gittikçe: Bıçak kemikte!

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

7 - 21 Haziran 2017 / S 026 / 1 TL

OHAL eleştirilerine iki ayrı toplantıda cevap veriyor Erdoğan. TÜSİAD toplantısında diyor ki "Acaba OHAL, şu ana kadar bizim sanayicilerimizin, iş adamlarımızın, neyini engelledi? Eğer Olağanüstü Hal, bizim iş adamlarımızın, sanayicilerimizin şu andaki işlevini engelliyorsa, oturur onu konuşuruz ama böyle bir şey söz konusu değil." MÜSİAD toplantısında görüşlerini yineliyor: "Olağanüstü Hal girişimcilerin yatırımcıların önünü mü kesiyor, yoksa önünü mü açıyor. Eskiden patron fabrikasına giremiyordu. Biz geldik fabrikalarımızın kapısını açtık. OHAL sadece terör için var, terörist olmayan için OHAL yok hükmünde. Terörle mücadelenin gerektirdiği kadarıyla bu uygulama devam edecek. Hükümetimiz yatırım yapmak isteyenler için ciddi teşvikler sağlıyor. İşçinin grev tehdidini artık yasalarla engelledik."

Bu kadar açık, bu kadar net! "OHAL terör yüzünden var" lafı koca bir demagoji, yalan! OHAL patronların huzuru için var, kapitalistlerin çıkarı için var. İşçiye grev artık yasak! Bunu "yasalarla engellemek" bizzat hükümetin işi! Bununla övünüyor açık açık! Ertelenen/yasaklanan grevlere bakın. En son cam işçilerinin grevleri yasaklandı. Metal işçileri üzerinde tam bir terör estiriliyor. Her tür sıradan hak eylemi baskıyla, kovuşturmayla, saldırıyla karşılanıyor. Sendikalar

tarumar!

Erdoğan haklı, OHAL kapitalistlerin önünü açmak için var. TİSK eski başkanı Refik Baydur'un o hırıltılı sesi yankılanıyor hala kulaklarımızda: "Bugüne kadar işçiler güldü, gülme sırası bizde!" 12 Eylül askeri faşist darbesinin üzerine söylenmişti bu söz. Emek üzerinde dizginsiz bir terörü alkışlayan kapitalistlerin sesiydi. Şimdi Erdoğan o günleri hatırlatırcasına konuşuyor: OHAL neyinizi engelledi?

İşte bu OHAL şartlarında sıra kıdem tazminatlarına geldi. Yalanlarla, demagojilerle kıdem tazminatlarını iç etmenin yolunu arıyor hükümet. Her zaman yaptığı gibi "iyileştirme" adı altında el koymaya çalışıyor. Kapaşma adım adım yaklaşıyor.

Baskılar, saldırılar işe yaramıyor, yaramayacak. Bu toplum, emekçiler, Kürt halkı, küçük mülk sahipleri... Tüm bu terör ve baskının içinden geçerek geldiler bugüne. Baydur'un şen kahkahalarının dorukta olduğu karanlık günleri kavga dolu adımlarla aşarak geldiler. Tarihin çarkı dönmez bir daha geriye. OHAL'iniz de sökmeyecek! Yasakladığınız grevler, kاپalarına polisleri yığdığınız fabrikalar, saldırıp dağıttığınız direniş çadırları, tutukladığınız eylemciler... Hiçbiri engelleyemeyecek emeğin geleceğe yürüyüşünü. Hile hurda, yalan talan kurtaramaz sizi.

Devrim >>Editör...

YENİ DÖNEMDE YENİ GÖREVLER

Referandumla birlikte Türkiye ve Kürdistan yeni bir sürece girmiştir; bundan kuşku yok. "Yeni" olan henüz filiz halindedir ve "eski"nin pek çok unsuru henüz canlı, ayakta görünüyor. Ama "yeni" sürecin çizgileri giderek belirgin bir hal alıyor.

Nedir "yeni" olan? Faşist devletin bütün eski kurumları, Meclis, Yargı gibi, toplumun iki düşman sınıfı, burjuvazi ile proletarya ve onun müttefikleri arasında "uzlaşma" kanalı rolü oynayan işlevlerini yitirmiştir; artık yok hükmündedirler.

3

Resmi Dünyayla Sürekli Çatışma Halinde Olmak

C.Dağlı

2

Tüm Toplumsal Yaşam Özünde Pratikdir

Özgür Güven

4

Denizler Okyanuslara Akacak

Umut Çakır

5

Nurhak Bize Ne Anlatıyor

Ali Varol Günel

8

Yaşam Kitleleri Devrime İtiyor

İ.Cevat Çetiner

10

RESMİ DÜNYAYLA SÜREKLİ ÇATIŞMA HALİNDE OLMAK

BAŞYAZI

C. Dağlı

Her insan çağının koşullarına bağlıdır. İnsanlar, içinde buldukları çağın koşullarından etkilendikleri gibi kendileri de bu koşulları etkilerler.

Koşulların ve ortamın demokratik olduğu, sansürün sıkı bir şekilde uygulanmadığı, yazarın, şairlerin, sanatçı ve düşün insanlarının daha rahat hareket etme alanı bulunduğu bir yerde, zihinsel (entelektüel) üretimin her alanında büyük eserler ortaya çıkar; büyük nitelikler yetişir. Bu durum geçmişte bazı kapitalist ülkelerle sınırlı kaldı. Kapitalist ülkelerin genelinde, burjuvazi, teorik alanda olsun, pratik alanda olsun, kendisine karşı gelişen tüm ilerici, devrimci hareketlere karşı sürekli baskı uygulamıştır.

Bir de halk kitlelerinin üzerinde ağır baskı uygulandığı yerlere bakalım. Durumu kavramak için diyalektik olarak düşünmemiz gerekiyor. Diyalektik, çok yönlü düşünmemiz gerektiğini öğretir. Farklı koşullarda da büyük niteliklerin (karakterlerin) yetiştiğini biliyoruz.

Sözü bu topraklardaki mücadeleye getirmek istiyoruz. Bu kadar büyük bir baskı ve yasaklar olmasaydı; sanat, edebiyat ve zihinsel üretimin birçok alanında büyük ilerlemelerin olacağı çok açık. Fakat bu topraklarda, baskı toplumunun ağır saldırılarına karşın; sanat, estetik, teori ve düşünsel üretimin bir çok alanında ve pratik, politik devrimci mücadele içinde önemsenmesi gereken büyük ilerlemeler ortaya çıktı ve büyük nitelikler yetişti.

Kurulu burjuva baskı toplumuna başkaldıran ilerici, devrimci, komünistleri, Kürt halkını ve tüm ulusal toplulukları bekleyen, her zaman zindan, sürgün, saldırı, katliam oldu. Gericici burjuva cumhuriyetin tarihi, baskı ve katliamlar tarihidir. Türkiye ve Kürdistan'da büyük nitelikler, burjuvazinin ağır baskı ve saldırılarına karşı verilen mücadele içinde yetişti; bilinçleri, sınıf savaşımının olağanüstü koşullarında biçimlendi.

Sınıf mücadelesinin ve ezilen halkların, son yarım yüzyıllık tarihi, devrimin belirgin yükselişine tanık oldu. Geçen yıllar, gericici kapitalist şiddetin en üst düzeye çıkmasına karşın, devrimci hareketin örnek başarıları sağladığı bir dönem olarak biçimlendi. Bu koşullarda emekçi kitleleri parlak başarılarla tanıştırmak, yeni bir tarihin yapıcılarının büyüklüğü hakkında açık bir fikir verir. Bu öylesine bir dönem ki, bu süreçte gerçekleşen bir çok eylem, geniş kitlelerin bakarak ilerlediği doruk noktaya ulaştı.

Bu koşullarda gerçekleşen bir devrimin zaferi büyük bir zafer olur ve dünya devrimine etkisi, aynı düzeyde olmayan bir zafere göre daha derin ve güçlü olur. Devrimin bugüne kadarki gelişmesi içinde, ileri bir teori ve bilgiyle donanmış, devrimci pratikte yetkinleşen, güçlü ve sağlam karakterde büyük kişiler yetişti.

Proletaryanın karakter sağlamlığına sahip olan bu büyük bireyler, emekçilerin ve kapitalizmin ezdiği tüm halk kitlelerinin toplumsal kuruluş kavgasını sürekli ileriye taşıdılar.

Ancak teori ve pratiğin birliğine dayanan hareket zaferi getirir. Teoriyle pratik arasındaki birlik ya da teorinin hayata geçmesi politika yoluyla gerçekleşir. Parti, politikanın en etkin aracı, sınıf savaşında işçi sınıfının en güçlü silahıdır. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, sınıf savaşımın pratik okulundan geçerek, proletaryaya ve devrime önderlik edecek bir noktaya gelmiştir. Komünist parti devrimci tarzda mücadele vermeden, devrime, kitlelere, yön veren bir duruma gelemez. Türkiye ve Kürdistan'da mücadele devrimci biçimde gelişti. Bu parti sınıf savaşımının her koşul, durum ve ortamında savaştığı içindir ki, proletaryanın kurtuluş kavgasında etkili bir araç durumuna gelmiştir.

Dünyada ezilen ve sömürülenlerin ağır kapitalist şiddet altında yol almak durumunda kaldığı tek yer bu topraklar değildir; fakat Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve halk kitleleri sürekli kapitalist şiddet altında ilerlemek durumunda kaldılar. Ağır saldırılar yalnızca belirli dönemlerle sınırlı değildir; bazı dönemler kapitalist saldırıların derecesi artsa da, kapitalist şiddet her zaman var oldu. Burada dikkate alınması gereken yön şudur: devrim uğruna mücadele burjuvazinin tüm saldırılarına ve şiddetine rağmen, ısrarlı olarak ilerlemeye devam etmiştir. Devrimi zaferle sonuçlandıracak olanlar, bu mücadelede öne çıkmıştır. Burada bu insanlara yapılması gereken eleştiri, koşulların devrim için uygun olmasına ve ileri devrimci nitelik taşımalarına rağmen devrimi gerçekleştirmede yeterince etkin olamamalarıdır.

Tam da sonuna dek gitmeleri gereken koşulların doğduğu bir sırada, küçük burjuvazinin ve küçük burjuva sosyalist siyasetlerin etkisinde daha ileri gidemediler. Dolayısıyla hareketi çok yönlülüğü içinde değerlendirdiğimizde, güçlü, sağlam yanlarının yanında, zayıf ve çürümeye yüz tutan yanların da olduğunu, güçlü karakterlerin yanında zayıf karakterlerin varlığını da görürüz. Hareket ancak kendi yazıflıklarını, kendinden ileri gelen engelleri aştığında, kesin olarak daha ileri gidecektir.

Bir hareketi büyük bir hareket yapan nitelikler, enternasyonalizm olmadan çok eksik kalır. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı hareketi, kesintisiz olarak kapitalist şiddet altında olmasına rağmen ne anlayış olarak ne de pratik görevler olarak, dünya proletaryasına ve ezilen halklara karşı dayanışma görevlerinden ödün verdi. Enternasyonal görevlerini yerine getirmek için yalnızca burada eylem yapmakla kalmayarak, Filistin'de olduğu gibi, doğrudan ezilen halklarla birlikte savaştı. Avrupa'da da eylemler, Avrupa ülkelerindeki emekçilerle birlikte yapılıyor. Uluslararası proleter hareketin ve devrimci halkların bizimle aynı anlayışla dayanışma ve birlik içinde hareket ettiğini de belirtmek gerekiyor.

İleri gitmek isteyen, devrimi başarmayı önüne pratik politik bir görev olarak koyan bir hareket, enternasyonal proletaryanın tarihinde örgüt, politika ve pratik alanda ileri olan ne varsa onu eleştirel bir anlayışla kendi savaşımına katar. Devrimci marksizmin yıllardır yaptığı tam da budur. Proletaryanın sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihinde görülen ileri olan ne varsa bu topraklarda sınıf savaşımında kendini yeniden ortaya koyuyor. Bu, burjuvaziye karşı savaşta gücümüzü oluşturuyor.

Özcesi, uzun süreli ve büyük kapsımdan geçerek, elde ettiğimiz ileri devrimci nitelik proletaryanın zincirlerini kırmak için verdiği savaşımında büyük bir dayanaktır.

Yeni bir dünya için resmi dünyaya karşı verilen bu savaşta kazanan taraf biz olacaktır.

Ben Zindanda Özgürüm, Onlar Korkularının Tutsağı!

İzmir Muhabirimiz Lütfiye Burcu Kara'nın, Gezi günlerini anlattığı mektubunu paylaşıyoruz:

Çok yoğun bir süreçten geçtiğimiz gözümlüğün önünde kocaman bir gerçeklik olarak duruyor. Artan baskılar, saldırılar... Bu saldırılardan gazetemiz ve bir çok yayın organı da nasibini alıyor. Yazı İşleri Müdürlüğümüz Tekirdağ'da F Tipi cezaevinde tutuklu. Muhabirimiz (yani ben) Elazığ T Tipi cezaevinde. Haber sitemiz, twitter hesabımız kapatılıyor. Ancak kitleler üzerinde artan bu baskılar bir patlama noktasına doğru evriliyor. Tıpkı bundan 4 yıl önce olduğu gibi.

2013 Mayıs'ının son günleri... Sabahın erken saatleri... Uyanıyorum, haberlerde ne var ne yok diye sosyal medyaya bakıyorum. Gezi Parkı'nda çadır kuran "çapulcuların" şiddetli bir saldırıya uğradığını görüyorum. Resimlere, videolara bakıyorum Yanan çadırlar, parkı terk etmemek için direnenler, ağaçlara sarılanlar. Şiddeti artan saldırı ve şiddetle öfkeyle büyüyen başkaldırı. O an neler hissediyorum, neler düşünüyorum. "Yok bu o değil" diyorum kendi kendime. Hazırlanıyorum, merkeze iniyorum. Akşam için yapılan çağrıyı bekliyorum. Yeni yetişmeye başlamış bir gazeteci olarak, bir an önce akşam olsun istiyorum. Zaman sanki benim heyecanımın aksine akmıyor gibi hissediyorum. Bir an önce milyonların arasına karışmak, bunun "o" olmadığını anlamak istiyorum. Akşam çağrının yapıldığı yere Konak Eski Sümerbank önüne gidiyorum. Kitle Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçiyorum. En önde taşınan pankartların resimlerini çekiyorum. Sonra kortajlara dalıyorum. Gezi'nin mizahşörleriyle ilk tanışmam böyle oluyor. Elleri komik dövizleriyle İzmir'in sokaklarını arşınhyorlar. Birkaç fotoğraf çeke-

yim diyorum, derken sürekli yeni komik dövizlerle karşılaşıyorum. Gündoğdu Meydanı'na ulaşıldığında kimsenin sahnedeki yapılan konuşmaları dinlemediğini görüyorum. Herkesin aynı soruyu işitiyorum. "Bizim burada ne işimiz var?" Sorguladıkları şey neden eylemde oldukları değil. İstanbul'dakiler Taksim Meydanı'nı ve Gezi Parkı'nı terketmemek için direnirken neden onları bırakmam

ha-
vasındaki bir
mitingde oldukları.

Sonrasında kitle AKP il binasının bulunduğu Basmane Meydanı'na doğru yürüyüşe geçiyor. Ben de akan sele karışıyorum. Basmane'ye ulaşıldığında saatlerdir kafamı kemiren sorunun cevabını alıyorum. Karşılaştığım manzara karşısında "Evet, bu o" diyorum.

Gelişmeye çalışan bir gazeteci olarak gözümün gördüğü her şeyin fotoğrafını çekiyorum. Tabii Gezi'nin mizahşörleriyle tanışmış olmanın etkisiyle önceliği komik duvar yazılarına veriyorum.

Bir Temmuz sabahı kaldığım evin kapısı gümbürtüyle çalınıyor. Tanımadığım, bilmediğim kişiler eve giriyor. Hakkımda gözaltı kararı olduğunu söylüyor. Her yeri didik didik arıyor ve beni alıp TEM şubeye

götürüyorlar. Dört gün sonra 15 arkadaşla birlikte tutuklanma talebiyle sevk edildiğim mahkemece serbest bırakılıyorum. 11 Arka-
daş tutuklanıyor. Mahkeme salonundan çıkarılırken Gezi'nin sloganlarını haykırıyorlar. Hepsisiyle bir kez daha gurur duyuyorum.

Tam 4 yıl sonra mahkemem sonuçlanıyor. Evimin önünden "yaka paça" gözaltına alınıyorum, tutuklanıyorum. İzmir halkının sesini haberlerime taşımış olmam, ayaklanan milyonların arasında olmam suç sayılıyor. Ancak bana suç olarak itham edilen "şey" i gururla taşıyorum. "Çapulcu" ve "Gazeteci" olmanın onurluunu, zindan gerçekliğiyle tanışıyorum. Tutukluğum gün geçtikçe gururumu artırıyor. Çünkü Gezi'nin yarattığı korkuyu her geçen gün daha fazla görüyorum, hissediyorum. Bu korku her alanda kendini gösteriyor. İşçi sınıfının yasaklanan grevlerinde, ihraç edilen kamu emekçilerinde, Nuriye ve Semih'in işlerini geri istedikleri için tutuklanmalarında. Kadınların ve LGBTİ bireylerin yaşam haklarını savunmak için gerçekleştirdikleri eylemlere yapılan saldırılarda... Kısacası yaşamın her alanında baskı altına alınmaya çalışılmasında.

Bu saldırıların nedenini sorgulamak gerekirse; söylenecek tek şey "güçten değil, güçsüzlükten ve korkudan" olur sanırım.

Bizler Ali İsmail'in, Berkin'in, Abdöcan'ın yarım kalan düşlerini gerçekleştirmek için yola çıkmış olan "Çapulcularız". Hepimiz onların yarım kalan düşlerini, farklı alanlarda tamamlamak için çaba sarfediyoruz. Ama unutmamak gerekir ki, birleşince güçlüyüz! Başka bir dünyanın, başka türlü bir yaşamın mümkün olduğunu bilinçlerimize kazıyarak, onların bayraklarını yükseltmeliyiz! Gezi tutsağı olmanın gururuyla. Zafere kadar daima...

Yürüyor Umudun Ordusu

"Onlarca yıldır yüzlerce nakşın bin bir emekle işlediği bu mozaığe o kahramanların ardılı olarak bir parça da olsa katabilme şansını yakaladığım bugün; ifade bile edemeyeceğim gurur ve onur duyuyorum. Bu büyük devrimin bir halkası olabileceğim geleceğe değerler bırakabilme güveni ve kararlılığım güneş gülüşü Murat'ımın verdiği ilham ve güçle kazanıyorum. O tarihi dört güne kattığı öfke, cüret ve uzlaşmaz tavır şimdi bu büyük akışta bana yön veriyor. Ne mutlu ki, başlarında bahar dalı çelenklerle denize koşanların arasındayım, ne mutlu ki ateşin zaptedilmez türküsünü tek solukta söyleyenler arasındayım. Bu sevgiye ve güvene layık olabilmek tek hedefim."

İşte böyle diyordu Aysun canımız, Bahar'ımız; ölüm orucu eylemine başladığı gün. Büyük bir eylemin içinde olmanın verdiği bilinçle ve coşkuyla hareket ediyordu. Böylesi bir destanda yer alarak, insanlığın değiştirici dönüştürücü tarihinde bir iz bırakıyordu yaşamıyla.

"Bizler 21. yy. Spartaküsleri ise yaşamlarımızın belki de en tarihi sürecinden geçiyoruz. Birçok duygunun tüm yoğunluğuyla yaşadığı, öfkenin, kinin, sevginin, bağlılığın ve iradenin destansı güzelliğine tanık olunan öyle bir süreç ki bu, yaşadıklarımızı özümsemek, sindirmek sonra da söze, yazıya dökmek öylesine zor ama bir o kadar da önemli. Geleceğe bir şey bırakma, bilmeyenleri aydınlatma, çok ağır aynı zamanda damutunu zor bir sorumluluk. Bu sorumluluğun bilinciyle yazıyorum bunları. Eminim ki bu tarihi

sürecin destansı tanıklıkları yine onun aktif katılımcıları, o kahramanlar tarafından yakın gelecekte tüm sadeliği, gerçekliği ve mükemmelliğiyle üretilecek."

O destansı yürüyüşün, güneşli, ışıltılı, umut dolu yarınlara muştulayan, baharı ısıyanla karşılayan, bir sıra neferi...

"Baharı ısıyanızla karşıladık. Newroz'u ateşlerle, meşalelerle olması gerektiği gibi, adına yakışan şekilde, bu devasa devrimde, doğanın bu büyük, bu güzel devrimine, yaratan, üreten devrimine biz de kıvılcımlar kattık, kıvılcımlar artacak ve bu büyük ateşle ulaşacağız zafere, karanlığı onunla yırtacağız. Bir tırtılın kızıdan kırılan kelebek kanatlarıyla çıkışınca destansı, bir yangın gibi kavurucu... Zaferi ilmek ilmek yaratan savaşçılarımıza bin selam olsun!... ve doludizgin geçerek/ Her acıyı bir sevinçle / yolu yok kalbim / Sağ çıkacağız bu acılardan / Çünkü umutsuzluk yasak / Yılın türküler söylemek. / Çünkü yürüyor umudun ordusu umutsuzluğu kurşuna dizerek..."

"Annümüzde 30 onurlu yılın teri, kılıçlarımız bilemiş..." diyerek yola çıktığında; bu yolun ne kadar uzun ve zor olduğunu biliyordu Aysun'umuz. Ayışığımız.

Bir Ölüm Orucu savaşçısı olarak çıktığı büyük yürüyüşün her anında kendine, yoldaşlarına, partiye ve devrimine zafere duyduğu o büyük güvenle yol aldı ve alını "zafere" yasladı Aysunumuz...

...Yaşam hükümünü sürsün diye yürünürken

Ögle güneşinin akşama yöneldiği zamanda

Ayışığı gözleriyle yıldızlara "Merhaba" dedi.

Ve o günden beri, yeryüzünde doğan

Ayışığı ile anılır oldu...

Kadınlar Yol Kapattı

Kadınlar yaşam alanlarının koruması için savaşıyor.

Kütahya İnköy Mahallesi'nde oturan çoğunluğu kadın yaklaşık 300 kişi, hayvan otlattıkları meranın ellerinden alınmak istenmesine tepki gösterdi. Elleri sopa, tırmık, kazma, kürek ve balta ile Kütahya-Eskişehir karayolunu 1 saate yakın kapattılar.

İnköy Mahallesi halkı, 2 Haziran günü öğle saatlerinde traktörlerle ve yanlarında yaklaşık 2 bin kadar büyükbaş hayvanla birlikte Kütahya Otogarı karşısındaki arkeoloji müzesi inşaatının olduğu İnköy Çayırı olarak adlandırılan yere geldi.

Müze yapılacak yerin köye ait mera olduğunu, yıllardan beri burada hayvanlarını otlattıklarını söyleyen kadınlar, işçilerin kaldığı konteynerlere sopalarla vurarak "Müze istemiyoruz" dediler.

Kadınlar daha sonra Kütahya-Eskişehir karayolunu araç trafiğine kapattılar. Bölge Vali gelmeden yolu trafiğe açmayacaklarını söylediler.

Daha sonra olay yerine Kütahya Valisi Ahmet Hamdi Nayir ile Belediye Başkanı AKP'li Kamil Saraçoğlu geldi.

Vali Nayir kadınlara öğleden sonra Valiliğe gelmelerini ve konuyu orada konuşup bir çözüme kavuşturacaklarını söyledi. Bunun üzerine kadınlar yolu trafiğe açtı.

Yolun kapanması nedeniyle karayolunda yaklaşık 8 kilometrelik araç konvoyu oluştu.

Editör

YENİ DÖNEMDE YENİ GÖREVLER

...baş tarafı 1. sayfada

İkinci nokta, sınıf savaşını derinden etkileyecek şu nokta belirgin biçimde ortaya çıkmıştır: Dinci faşist iktidarın "sandıkla" gitmeyeceği, kitlesel bir bilince dönmüştür. Reformist parti ve örgütlerin değil ama emekçi sınıfların ve ezilen halkların, ki bunların başında Kürt halkı geliyor, bilinci, bu yönde bir değişime uğradı. Kimse ne seçimlere, ne Meclise inanıyor değil.

Üçüncü nokta, büyük toplumsal sorunların güce dayanarak, zor yoluyla çözülebileceği gerçeği, teorik olarak ortaya konuyordu; yaşam, bu teorik belirlemeyi ete-kemiğe büründürdü. Sıradan insan bile, dinci-faşist iktidarın ve onun tüm kurumlarından kurtuluşun ancak kanlı çarpışmalarla mümkün olabileceğini bir bilinç düzeyine çıkarmış durumda.

Dördüncü nokta, toplumun devrim güçleri ve karşı devrim güçleri biçimindeki bölünmesi büyük ölçüde gerçekleşmiştir. Liberaller, sosyal reformistler -buna HDP ya da HDP'nin bir kısmı dahil- bu bölünmeyi ortadan kaldırmak için "evetçilerle hayırcıları bir araya getirmek" için uğraşıyorlar. Boş ve gerici bir çaba. Hiçbir güç, toplumu geldiği bu noktadan geriye götüremez.

Beşinci nokta, bölünme, devletin tepesini de içine alıyor. Devrimin toplumsal gücü olan emekçi sınıflar, devletin tepesini kendilerinin karşısındaki düşman olarak görüyorlar. Demek ki, onların gözünde devletin tepesi de orakla buğday biçil-melidir. Artık "Uzlaşma-Çözüm" yavanlıklarına kimsenin dönüp baktığı yok.

Altıncı nokta, dinci faşist iktidara, onu şahsında cisimleştiren adama, devletin tüm kurumlarına karşı, emekçi sınıflarda ve ezilen halklarda büyük bir öfke

birikimi var. Bu gerçek, dinci faşist iktidarın yazar takımı tarafından da itiraf ediliyor ve önlem alınması çağrısında bulunuyorlar. Karşı devrim saflarını korku havası sarmış.

"Yeni" sürecin en temel çizgisine gelince... Toplumun iki düşman kampı, devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasındaki kanlı çarpışmaya giden yolda son düzlüğe girilmiştir. Her iki taraf yolun belli bir noktasında böyle bir karşılaşmanın kaçınılmazlığını görüyor, kabul ediyor ve hazırlıklarını buna göre yapıyor. Silahlar saklandıkları yerden çıkarılıyor, pasları alınıyor, temizlenip yağlanıyor, kullanıma hazır hale getiriliyor.

Sosyal reformistler kaçırıldıkları ipin ucunu tekrar ele geçirmek için bir kez daha "devrimci" söylemlere yöneliyorlar. Dün CHP'nin kuyruğuna takılıp gidenler bu gün "devrimci cumhuriyet" kavramlarıyla kitleleri ve gençliği aldatmak için kolları sıvamışlar. Referandumda "Hayır" çıkararak "bahar" vaad edenler yedikleri tekmenin kıçlarında duran izini silmek için yeni arayışlara girdiler. Bu kalemun gibidirler, koşullara ayak uydurmada yeteneklerini kabul etmeli ve onlarla mücadeleyi asla ihmal etmemeli.

Madem ki, "topyekün ayaklanmaya giden süreç" başlamıştır, öyleyse leninistlerin, okurlarımızın, yeni sürecin omuzlarına yaktığı tarihsel görev ve sorumlulukları yerine getirmeleri için kolları sıvayalım; eskisinden on kat, yüz kat fazla bir enerjiyle işe koşulmaların zamanı gelmiştir.

Leninistler, okurlarımız, mücadelenin bir biçiminden diğer biçimine geçişi ustalıklı ve büyük bir hızla gerçekleştirebilmeli. Meselenin can alıcı noktası budur.

Girdiğimiz sürecin temel özelliklerinden birisi, propagandadan çok, ajitasyon çalışmasının öne geçmiş olmasıdır. Demek ki, gençliğin, emekçi sınıfların, ezilen halkların, bilinçlerinden çok duygularına hitap eden, onları harekete geçiren faaliyete ağırlık verilmektedir.

Gençlik mutlaka kazanılmalıdır. Topyekün ayaklanmada işçi ve öğrenci gençlik büyük bir rol oynayacaktır. Elbette, ayaklanmaya son noktayı işçi sınıfı, özellikle de büyük sanayi proletaryası koyacak ama o noktaya gelene kadar gençlik son derece önemli bir rol oynayacaktır. Hüsnü Mübarek'i deviren Mısır devriminin en önemli derslerinden biri budur.

"Devrimci İktidar-Halk İktidarı" kavramları, "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganı, öne çıkarılmalı ve devrimin güncelliğine vurgu yapmak üzere, "Şimdi Devrim Zamanı" sloganı her fırsatta vurgulanmalı. Devrimci ajitasyon dönemin ruhudur. Bunu canlı tutmak, akşamdan günlük yaşamın bir parçası haline getirmek, her gün ve her saat; her yerde, okulda, sokakta, mahallede, fabrikada, kısaca akla gelebilecek ve olabilecek her yerde yaşamsal önem kazanmalıdır.

Referandum öncesi ve sonrasında; 1 Mayıs sürecinde bunu yapabildiğimizi gördük ve gösterdik. Eksik olan devamlılıktır. Oysa kayayı oyan/delen su damlasının gücünün sürekliliğinden ve düzenliliğinden geldiğini biliyoruz. Devamlı ve sürekli, ara vermeden, durup dinlenmeden devrimci ajitasyonla kitlelerle temas kurmak, gençliğe gitmek, onları açıkça saflarımıza çağırarak; başarının anahtarı iste budur.

Sadece kendi enerjimizi değil ama, çevremizde

atıl duran en ufak bir enerjiyi dahi harekete geçirmeyi bilmeliyiz; geçirmeliyiz. Bunu başardığımızda büyük bir enerjinin açığa çıkacağından kuşku duyulmamalı.

Kararlılık ve cesaretle hareket ettiğimizde etrafımızda, çevremizde gençliği, emekçi sınıfları etkileyen ve bize çeken manyetik bir etki yaratabileceğimizi referandum ve 1 Mayıs çalışmalarını esasında gördük.

Bu çalışmalarla ve yıllar süren devrimci politik çizgimizle, pratiğimizle arkamızda büyük bir devrimci birikim olduğunu akıldan çıkarmamalı. Bu birikim, günlük çalışmamızda, gençliği etkileyip bize doğru çekmede en büyük yardımcımız olacak. Şimdi arkamızda böyle bir güç var.

İşimiz nispeten kolay. Sermaye sınıfı, faşizmi tahkim için kendine ayakbağı olmaya başlayan burjuva kurumları etkisizleştirip tarihin çöplüğüne atarken, bu çabalarının hiçte arzu etmediği bir sonucu olarak, devrimin önündeki en büyük engellerden biri olan uzlaşmacılığın, sosyal reformist parti ve örgütleri de işlevsiz kılıyor.

Elbette bu, sosyal reformistlere karşı teşhir çalışmasının gerekliliğini zorunluluğunu, kaçınılmazlığını ortadan kaldırmıyor. Söylemek istediğimiz, koşulların da bu çalışmamızda bizden yana olduğunu.

Yolumuz üzerinde bizi bekleyen kanlı çarpışmaların, ayaklanmaların, devrimin zaferi leninistlerin, okurlarımızın devrimci faaliyetine bağlıdır.

Bu sorumluluk ve bilinçle görev başına!

Yazı İşleri Müdürümüze Ceza

Burjuva devlet her daim kendine boyun eğen bir basın istiyor. Dillerine pelesenk olmuş "basın özgürlüğü" her yönüyle baştan sona bir yalandan ibaret! Birbirine karşı sınıfların varlığı ve savaşını üzerine kurulan bir toplumda hiç bir özgürlük tarafsız, genel, objektif bir niteliğe sahip değildir, olamaz. Basın özgürlüğü denen mefhum da bundan azade değildir.

Gazetemiz 7-21 Eylül 2016 tarihli sayısında yayınlanan "Parti Her Yere Her Adımda Zafre" başlıklı yazı nedeniyle Yazı İşleri Müdürü Deniz Ercan'a 10 ay hapis cezası verildi.

İddianamede "adı geçen yazının incelenmesinde silahlı terör örgütü

TKEP/Leninist ve bu örgütün alt örgütlerinin cebir, şiddet ve tehdit içeren yöntemlerini övdüğü ve meşru göstermeye çalıştığı; bu yöntemlere başvurmayı teşvik edecek mahiyette olduğu, basın ve düşünce özgürlüğü sınırlarını aştığı gerekçesiyle 3713 sayılı yasanın 6/2, TCK'nun 53. maddeleri uyarınca cezalandırılmasına karar verilmesi talep edilmiştir" denildi.

Mahkeme, "sanığın yayın vasıtasıyla silahlı terör örgütü propagandası yaptığı sabit olduğundan" diyerek Deniz Ercan'ın 10 hapis cezasıyla cezalandırılmasına karar verdi.

1 Mayıs Alanı Taksim'dir Diyenlere Dava Açıldı

1 Mayıs günü Taksim'i kızıştıranlara davalar gecikmedi. Sabahın erken saatlerinde "kuş uçurtulmayan" Taksim'de pankart açıp sloganlarıyla 1 Mayıs Alanının Taksim olduğunu haykıran devrimci kadınlara İstanbul 17. Asliye Ceza Mahkemesinde açılan davanın ilk duruşması 9 Kasımda.

Ayrıca yine 1 Mayıs'ta Talimhane ve Zincirlikuyu'da gözaltına alınan ve savcılığa sevk edilen 24 kişi hakkında da İstanbul 70. Asliye Ceza

Mahkemesinde dava açıldı. Bu davanın ilk duruşması da 12 Ekim'de.

Gözaltılarla, davalarla bizi Taksim'den vazgeçireceğini sananlara bir kez daha söylüyoruz. 1 Mayıs Alanı Taksim'dir.

Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak

Cebeci'de Faşist Saldırıları

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde faşistler 2 Haziran öğleden sonra yemekhane'de "Ramazan'da yemek yenilemeyeceği" gerekçesi ile satır, sopa, sallama ve taşlarla İletişim Fakültesi önünde öğrencilere saldırdı. Tekbir getirerek fakültenin camlarını taşlarla kıran güruh, pek çok öğrencinin de yaralanmasına sebep oldu. Saldırının başlamasıyla fakültenin içine giren öğrenciler içeride mahsur kaldı. Birçok öğrenci ve akademisyenin polisi arayarak can güvenliklerinin olmadığını söylemelerine rağmen, polis ekipleri çok uzun bir süre boyunca kampüs kapısı önünde bekledi, özel güvenlik birimleri de saldırıya müdahale etmedi.

Faşistlerin taşlı sopalı saldırı devam ederken, bir süre sonra kampüse giren polis, fakülte koridorlarını gaza boğdu. Saldırıya uğrayan öğrenciler sınıf sınıf, koridor koridor dolaşarak gözaltına alındı. Polis tepki gösteren öğrencilere de plastik mermi ile saldırdı, akademisyenleri darp etti, 27 öğrenci gözaltına alındı.

Cebeci kampüsünde 31 Mayıs günü de faşist saldırı yaşanmış, 20 dakika gibi kısa bir sürede 100 kişilik faşist bir grup kampüsün her iki kapısını birden basmıştı. Hazır durumda bekleyen çevik kuvvet ve sivil polisler ise sadece izlemişti. Öğrenciler, bunun tesadüf olmayacağını, önceden hazırlanmış örgütlü bir saldırı olduğunu anlatıyor.

Gözaltına alınan öğrenciler 3 Haziran günü savcılığa ifadelerinin alınmasından sonra serbest bırakıldı. Gözaltına alınan 8 saldırgan da serbest bırakıldı.

Sorumlularını Yargılanmadı

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Hakikat ve Adalet Komisyonu, Roboski Katliamı'nın 65. ayında Galatasaray Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

28 Mayıs günü yapılan açıklamada, sınır ticareti yapan Roboski köylülerinin TSK'ya ait savaş uçaklarının bombardmanı sonucu çoğu çocuk 34 kişi katledildiğini hatırlatan Gazioglu, katliam sonrası Roboski ailelerin ölen çocukları ve yakınları için yürüttükleri adalet mücadelesinde her defasında siyasi iktidar tarafından hakaretlere uğrayıp, tutuklandıklarını, katledilen yakınlarını andıkları için çeşitli cezalarla yargılandıklarını söyledi. Defalarca mahkeme ve TBMM'nin kapısını aşındırdıklarını fakat taleplerine hiçbir karşılık bulamadıklarını söyleyerek, Roboski katliamının Türkiye'de çözülemeyen yüzlerce katliamdan sadece biri olduğu vurgulanarak 90'lardaki devlet cinayetlerinin de üstünün örtüldüğünü hatırlatarak; "6 Mayıs 1972 Deniz Geziği ve arkadaşları idam edildi. 18 Mayıs

1973 İbrahim Kaypak-kaya işkence sonucu öldürüldü. Ayrıca Mayıs ayında onlarca insan katledildi" dedi.

1 Mayıs 1977 yılında yapılan Taksim katliamının da halen aydınlatılmamış olduğu söylenerek aydınlatılmamış olsaydı, Roboski katliamının olmayacağı hatırlatıldı.

Açıklama, "Roboski katliamı aydınlatılmamış olsaydı 13 Mayıs 2014 yılında insan hayatının değer bulmadığı Soma faciasının sorumluları ortaya çıkarılmış ve adalet yerini bulmuş olurdu. Bu nedenle adalet arayışımız kutsaldır. Çünkü her toplumun kendi gerçekliğine uygun paradigmatları vardır. Toplumu ayakta tutan temel sütun, hayati ilke 'adalet' ilkesidir. (...) Biz her yaşamın değerli, her canın üzerinde hesaplar yapılamayacak kadar kutsal olduğuna inanırız. İnsan hakları savunucuları olarak, Roboski için adalet yerini buluncaya kadar takipçisi olacaktır. Katliamla ilgili emri veren sorumluların cezalandırılmalarını bekliyoruz" denilerek sona erdi.

TÜM TOPLUMSAL YAŞAM ÖZÜNDE PRATİKTİR

Özgür Güven

Kapitalizmin hem dünya ölçeğinde hem de tek tek ülkelerde geçerli evrensel yasalarından biri de kendi tarihsel gelişim sürecinde kendisinin sonunu getirecek öğeleri de birlikte geliştirmesidir. Kapitalizmi yıkacak olan öğeler bu düzenin içinde doğar ve gelişir. Koşullar olgunlaşıp yıkıcı güçler yeterince güçlenince de bu toplumsal sisteme son verirler.

Kapitalizmde egemen sınıf olan burjuvazi, daha en baştan kendi mezar kazıcısı olan proletaryayla birlikte doğar. Burjuvazi ancak kendi karşıtıyla birlikte vardır. Tek tek ülkelerde olsun dünya ölçeğinde olsun politik olaylar hangi biçim altında görünürse görünsün, hepsi de emek sermaye çelişkisi üzerinde yükselir. Tarihin geldiği bugünkü aşamada dünyanın her yerinde yaşanan sınıfsal çatışmalarda, mücadelelerde, bütün politik toplumsal olaylarda asıl neden emek-sermaye çelişkisidir. Bu belirlemeden hareketle şu gerçeğin altını çizmek gerekiyor: Dünyanın her yerinde süren mücadelelerde asıl olan proletaryanın verdiği sınıf mücadelesidir. Proletarya bunu sonuna kadar vardığında kurtuluşunu da gerçekleştirecektir.

Burjuvazinin sınıf egemenliği devlet olmadan devlet zoruna dayanmadan varlığını sürdüremez. Tekelci kapitalizm koşullarında devlet de tekelci devlettir, tekellerin devletidir, tekellerin hizmetindedir. Görevi tekelci egemenliğin sürmesi ve tekellerin gücünün artması için gerekenleri yapmaktır. Günümüzde öteki şeylerin yanı sıra, çeşitli şekillerde tekellere kaynak yaratarak, kasalarına para akıtarak onları daha da güçlendirir. Özelleştirmeler yoluyla bu yapıldı, yapılıyor. Taşeron çalışmanın yaygınlaştırılmasıyla emeğin sömürüsü ve talanının yoğunlaştırılması; sağlık, eğitim gibi kamu harcamalarına devlet bütçesinden ayrılan harcamaların kısılmasıyla elde edilen birikimler tekelleri daha da güçlendirmeye hizmet etmektedir.

Aynı şekilde işçilerden kesilerek işsizlik fonunda toplananlar da yatırımı teşvik adı altında tekellere ikram ediliyor. Kıdem tazminat fonu oluşturarak aktaracakları kaynakların da aynı amaçla kullanılacağı şimdiden görülüyor. Yine bazı kamu kuruluşları, vakıflar ve bazı kamu bankalarına ait varlıkların bir araya toplanmasıyla oluşturulan varlık fonunun da tekellerin güçlendirilmesi için kullanıldığı, kullanılacağı ortada.

Bütün bunlar kaçınılmaz olarak toplumdaki sınıfsal çelişkileri keskinleştirip çatışmaları şekillendiriyor. Sermaye kendi eliyle bu çelişki ve çatışmaları yumuşatan sosyal yatırımları birer birer ortadan kaldırıyor. Proletarya ve emekçi yığınların sefaleti, yoksulluğu, yokuşu alabilirdiğine derinleşiyor. Sermayenin kendisi burjuva toplumu havaya uçuracak çelişki ve son kertesine kadar keskinleştirip olgunlaştırıyor.

Ekonomi ile politika arasındaki sıkı bağ ve ilişkiyi bir kez daha vurgulamamızın tam yeri. Ama bunu söylerken kastımız politikanın ekonominin yoğunlaşmış hali olduğuna vurgu yapmak değil. Bu zaten biliniyor. Asıl vurgulamak istediğimiz işçi sınıfının politik mücadelesiyle ekonomik mücadele ve kazanımları arasındaki ilişkidir. Proletarya ne zaman politik olarak etkin olup güçlü konuma geldiyse, bu derhal ekonomik alanda da artıyor, günlük yaşamı biraz daha iyi duruma getiriyor. Ne zaman politik olarak zayıflar da gücünü kaybederse, bu sefer elindeki kazanılmış hakları da koruyamıyor, ekonomik alanda da kayıplara uğruyor. Bu hem bizim gibi bağımlı ülkelerde hem de emperyalist ülkelerde böyle. 150 yılı aşkın sınıf mücadeleleriyle kazanılmış haklar bugün birer birer budanıp kuşa dönüştürülüyor. Bunda Sovyetler Birliği ve sosyalizmin dağılmasında büyük rolü var. Özellikle ikinci emperyalist savaş sonrasında proletaryanın sosyalizme yönelmesinin önüne geçmek için bir burjuva silahı olarak kullanılan sosyal devletler, proletarya ve emekçiler için sağlık, eğitim, emeklilik, işsizlik sigortası, işçi sağlığı ve iş güvenliği gibi pek çok alanda ekonomik kazanımlar getirdi. Ancak 20. yüzyılın sonuna Sovyetler Birliği'nin dağılması ve bir çok ülkede gerçekleşen karşı-devrimler sonucunda sosyalizmin yıkılmasından sonra proletarya, bütün bu kazanımları kaybetmeye başladı.

Politika ile ekonomi arasındaki bu sıkı bağ bizde de kendisini gösteriyor. Sendikal örgütlenmenin 70'li yıllarla kıyaslanmasın bile dediğimiz açık kanıttır. Yani sendikal örgütlenmeden tutun, çalışma koşullarının ağırlığına, taşeron çalışmanın yaygınlaşmasına, ücretlerin düşüklüğüne, sigortasız ve kayıtdışı çalıştırmaya, işten atmalara, iş kazası denemelerinin yaygınlaşmasına kadar her alandaki proletarya aleyhinde koşulların ağırlığına işçi sınıfının politik örgütlenmesi ve politik mücadelesinin zayıflığının önemli payı var.

Politik örgütlenme ve politik mücadele derken kastımız işçi sınıfının devrimci mücadelede, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde omuzlanması gereken görevleri yeterince yerine getiriyor olmasıdır. Elbette biliyoruz bu topraklarda her büyük toplumsal olay proletaryanın damgasını taşıyor. Tekel eylemleri mi dersiniz, Gezi Ayaklanması mı, yoksul Kürt kentlerinde yaşanan hendek-barikat savaşları mı, hepsinde bu açık. Bu eylemlere katılanların ezici çoğunluğu ücretli emekçi. Ama bu katılım politik örgütlenmeye dayanmadığı için, burjuvazinin sınıf egemenliğine son verip sosyalizme geçmeyi hedeflemediği için yapması gereken etkiyi de yapamıyor.

Feuerbach Üzerine Tezler'de "Tüm toplumsal yaşam, özünde pratiktir" der Marx, proleter hareketin kendisi de pratiğe dayanmak zorundadır. Tabii buradan teorinin önemsiz olduğu sonucu asla çıkarılamaz. Zira teori, pratiğin soyutlanmasından çıkar. Proletarya, burjuva sınıfın, sermayenin egemenliğine ve kapitalizme pratik yoluyla (devrimle) son verip sosyalizme geçmek amacıyla hareket etmelidir. Bunu amaçlamayan proleter hareket dağılmaktan kurtulamaz. Aynı şekilde, proletaryanın dünyayı değiştirme amacına bağlanmayan bütün toplumsal hareketler de aynı akıbetten kurtulamaz. Bu nedenle proletarya ile burjuvaziyi uzlaştırmaya çalışan küçük burjuva hareketin başarı olasılığı yoktur. Bu toplumda daha ileri gitmenin tek bir yolu var: Sınıf mücadelesi. Sınıf mücadelesine dayanmayan bir hareket varlık nedenini yitirir, aynı zamanda yozlaşıp dağılır. Proletarya asıl amacı olan politik kurtuluşuna sadece sınıf mücadelesi yoluyla, yani pratikle ulaşabilir.

Hayır Bitmedi Mücadeleye Devam

Gezi Ayaklanması'nın 4. yıldönümü nedeniyle Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla Gezi Parkı'nda yapılacak istenen anma ve açıklamalara engel olmak için Taksim Meydanı ve Gezi Parkı bariyerlerle kapatıldı.

Gezi Ayaklanması'nın 4. yılı nedeniyle çok sayıda kişi, Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla, Taksim'deki TMMOB Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şube binası önünde bir araya geldi. Binlerce kişi de İstiklal Caddesi'nde toplandı. Taksim Dayanışması "Hayır bitmedi mücadeleye devam" pankartı açtı.

Gezi'de ölümsüzleşenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Eyleme, Gezi Ayaklanması'nda ölümsüzleşen Ethem Sarısülük, Berkin Elvan, Hasan Ferit Gedik, Ahmet Atakan, Mehmet Ayvalıtış, Ali İsmail Korkmaz'ın aileleri ile Gezi gazilerinin yanı sıra, aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu devrimci örgütler, siyasi parti temsilcileri, demokratik kitle örgütleri ve milletvekilleri katıldı.

Kitle "Hayır Bitmedi Mücadeleye Devam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganlarıyla Gezi Parkı'na doğru yürüyüşe geçti.

Polis, Fransız Konsoloslugu önünde kitlenin önüne keserek, Gezi Parkı'na yürüyüşü barikat kurarak engelledi ve izin verilmeyeceğini belirtti.

Bunun üzerine burada oturma eylemi yapıldı. Taksim Dayanışması adına burada yapılan konuşmada, "Bu ülkenin sokaklarını, caddelerini, meydanlarını polis ablukası ile kendi yurttaşlarına kapatan iktidarın korku-

sunu görüyoruz. İktidarın haksızlığını görüyoruz. İktidarın adaletsizliğini görüyoruz. Bugün Gezi süreci boyunca yaşamlarımızı yitiren gencecik insanları Gezi Parkı'nda, Taksim Meydanı'nda anmak ve onları unuttuğumuzu unutmuyacağımızı söylemek için buradaydık, ancak gazeteleri kapatan, televizyonları susturan, gazetecileri, aydınları, akademisyenleri susturmaya çalışan iktidar gördüğümüz gibi bu ülkenin yurttaşlarına, yani bizlere meydanları yasaklamaya çalışıyor. Bu durumu protesto etmek için basın açıklaması yapmayacağız" denildi. Mücella Yapıcı, "Dünyaya örnek olan, umut veren, muktedirlerin ise hayalet gibi

korktukları Gezi direnişi bugün 4 yaşında. Muktedirler hala Gezi ruhundan korkuyor, dillerinden düşürmüyorlar. Korkmakta haklılar. Gördükler ki biz bir araya geldiğimizde karanlığa dur diyebiliyoruz. Gördükler ki, plastik mermiler, biber gazları, gözaltılar, tutuklamalar hiçbirimizi korkutamıyor. Gördükler ki, biz asla yılmıyoruz ve bir araya geldiğimizde, omuz omuza verdiğimizde düşlediğimiz o güzel hayatı kurabiliyoruz. Bizler, geleceğimiz için, çocuklarımız ve ülkemiz için tüm farklılıklarımız ve renklerimizle direniyoruz" dedi.

"Onlarca insanımızın gözlerini kaybetmesinin, binlercesinin yaralanmasının, faillerinin ve azmettirenlerin cesazsız bırakılmasının böylesi bir kuralsızlıktan beslendiğine şahit olduk. Ethem Sarısülük'ü, Medeni Yıldırım'ı hedef alarak vuran jandarma ve polis kurşunları, Ali İsmail'e atılan ölümcül tekmeleler, Ahmet Atakan'a, Berkin Elvan'a atılan biber gazı fişekleri, Hasan Ferit Gedik'i vuran mafya bozuntusu, Mehmet Ayvalıtış'ı bizden alan pervasızlık bu hukuksuzluktan güç alıyor."

Mücella Yapıcı'nın konuşmasının ardından Gezi Ayaklanması'nda ölümsüzleşenlerin isimleri tek tek sayılarak saygı duruşu yapıldı. "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Nuriye Semih Yalın Değildir", "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz", "Umudun Çocuğu Berkin Elvan" sloganlarıyla anma sonlandırılırken, aileler çocuklarıyla anmak için Gezi Parkı'na geçti. Polis kitlenin ve basının geçişine izin vermedi.

Dayanışma'nın Ruhsuz Ruhı

Taksim Dayanışması, 25 Mayıs Perşembe günü yaptığı basın açıklamasında 31 Mayıs 2017 saat 19 30'da Taksim'den Gezi Parkına gideceği duyurusunu yaptı.

128 bileşeni bulunan Taksim Dayanışması'nın toplantılarına katılım oldukça düşüktü. 15 Mayıs tarihinde başlayan toplantılar toplamda 10 bileşenden fazlasını bir araya getiremedi. İlk toplantıda katılan bileşenler Taksim Meydanı'nın önemi, 15 Temmuz sonrası her türlü gerici gösteriye açık olan Taksim Meydanı'nın bizlere de açık olması gerektiği, bunu zorlamak gerektiği üzerinde durdu. Bunun üzerine Taksim'de bir açıklama yapılması üzerinde hem fikir olundu. Toplantılarda konuşulan bir diğer konu 27 ya da 28 Mayıs'ta yapılması önerilen park etkinliği idi. İlk toplantıdan itibaren park etkinliği yapılmalı yapılmamalı mı? Yapılacaksa içeriği ne olmalı soruları etrafında dönen park etkinliği tartışması kısır bir hal aldı.

İlk toplantıdan itibaren bir park etkinliği yapılabileceği yönünde ağırlıklı görüşler olmasına rağmen, sekreteryanın isteksizliği ve öne sürdüğü çeşitli nedenlerle (park etkinliğinin eğlence yönünün ağır bastığı, bunun daha çok bir anma olması gerektiği ailelerin beklentisinin bu yönde olduğu, ayrıca park etkinliğinin güvenliğinin alınmasının da sıkıntılı olduğu vb.) park etkinliği ile ilgili karar 5. toplantıda alınabildi. Sadece Forum yapılması yönünde yapılan öneriler; yeterince insan çekemeyeceği, kitleselliğin Gezi'nin yıldönümünde önemli olduğu belirterek kabul görmedi. Park etkinliği ile ilgili, konser için insan çekebilecek popüler isimler olmadığı gerekçesiyle (5. toplantı sonucu) olumsuz karar çıktı. Bu konuda sekreteryanın olumsuz enerjisi, top-

lantıya katılan bileşenleri de olumsuz etkiledi.

Dayanışma, park etkinliğinin olmamasının yaratacağı eksikliği, "Yeryüzü Sofrası"yla doldurmaya çalıştı. Bu nedenle 27 Mayıs'ın ilk yeryüzü sofrasını ortaklaşarak için "anti-kapitalist müslümanlar"ın programını, "onlar da bir bileşenimiz, oraya çağır yaparız" diyerek değerlendirdi.

31 Mayıs günü yürüyüş için TMMOB önünde toplanıldığında devrimcilerden bayraklarını kaldırmaları istendi. Yapılan hiçbir toplantıda konuşulmayan bu durum, bir anda bir karar olarak karşımıza çıkıverdi. Devrimci mücadele içerisinde, devrimcilerin bedel ödeyerek elde edilen değerler, bir cümleyle ortadan kaldırılmaya çalışıldı.

Bayrak taşımayalım, devrime dair sloganları atmayalım. Taksim Dayanışması'nın bu konudaki tavırını tek kelimeyle tanımlayabiliriz, bize tekçiliği dayatan zihniyetten farklı değildir.

Kitlenin yürüyüşe geçmesiyle yulu Fransız Konsoloslugu önünde polis barikatıyla kesildi. Bunun üzerine Dayanışma'nın çağrısıyla, kitle barikatın önünde oturma eylemine geçti. Oturma eylemi sırasında basın açıklaması okundu, ardından eylem sona erdi.

Eylem, yapılan toplantıların hiçbirinde konuşulmayan bir hal alarak, oturma eylemine dönüşerek sonlanmış oldu. Dayanışma, kitlelerin tepkilerini temsil etmekten çok uzak bir tutumu benimsemiş durumda. Adeta kitlelerin hareketini durduran bir noktada. Dayanışma çağrısını yaptığı kararın arkasında dahi duramayacak noktada. Toplantılarda zaman zaman dile getirilen Dayanışmanın artık anlam taşımadığı yönündeki görüşlerin, sekreteryaya tarafından da kabullenir şekilde karşılanmış olması, toplantılara katılımın odalar ve sendikalar düzeyinde bile istenilen şekilde olmaması, toplantılar boyunca ortaya çıkan ruhsuzluk bunun göstergesidir.

Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde Gezi'nin yıldönümü için Emek ve Demokrasi Güçlerinin çağrısıyla eylem ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" pankartı arkasında birçok kurum ortak bir açıklama gerçekleştirdi.

Yapılan basın açıklamasında Gezi'nin ne olduğu ve bu ülkede neleri değiştirdiği, iktidarın hâlâ geziden korktuğuna vurgu yapıldı. Gezi'de yaşamını yitirenler anıldı ve fotoğrafları taşındı. Gezi'nin bugün kristal işçilerinin, kamu emekçilerinin, Kürt halkının mücadelesinde olduğu ve bu mücadelelerin süreceği, büyütüleceği vurgulanarak devletin halka karşı her türlü azgın saldırısında Gezi'yi hatırladığı belirtildi.

Gezi'yi yaratmanın Arap baharı, işçi sınıfı eylemleri, öğrenci eylemleri ve her yerde boy gösteren kapitalizm karşıtı çevre eylemleri gibi birbirinden bağımsız pek çok enerji olduğu vurgulanan açıklamada, halkların barış içinde demokratik bir toplum için tekrar sokaklara döneceği de söylendi.

Eylem, sloganlarla sona erdi.

İzmir'de "Bu Daha Başlangıç"

DENİZLER OKYANUSLARA AKACAK

I
Hiç tereddüt göstermeden şunu dile getirebiliriz: Proleter devrimciler, Deniz'in yoldaşları, referandum sonrası biriken öfkeyi, bir ayaklanmaya dönüştürme çabalarıyla, dönemin en ileri politik iradesini temsil etmiştir. Maddi ve teknik olanaksızlıklara rağmen bu çaba, çağrıların yeterince karşılık görmemesinden bağımsız olarak, koşulların önümüze koyduğu en devrimci görevdi. Ve Denizlerin yoldaşları, sadece çağrılar yapmayan, ama buna yönelik bir pratik sergileyen politik özne olduklarını kanıtladılar.

Devrim dönemlerinde başarının ölçütü, bir öncü için farklı, geniş emekçi yığınlar için farklıdır. Geniş yığınların tanıdığı gerçek saydığı tek başarı, hareketin zafere ulaşmasıdır. Öncüler için ise kitleleri daha kararlı eylemlere sevk edecek pratikleri tereddütsüz ve cüretle ortaya koyabilmektir. Kararsız bir öncü, enerjisi en yüksek ayaklanmaları bile sonuçsuz bırakabilir; Kobane eylemlerinde olduğu gibi. Ama kararlı bir öncü, umutsuz bir davaya dönüşme riski taşıyan devrimleri bile zafere taşır; 1917 Ekim'i gibi. Bu açıdan bakıldığında, Denizlerin yoldaşları, tüm maddi ve teknik yetersizliğe rağmen oluşan koşullardan ayaklanma yönünde yararlanmak için elinden geleni yaptı, mütevazı kalınmayacak bir kararlılık sınavı verdi. Devrimin en ileri kesimleri, devrimci semtler, bu çabaları gördü, kaydetti. Bundan sonraki sınav, başarıya ulaşmayan nice girişimin daha bizlerin moralini yıpratıp yıpratmayacağıdır. Böyle sınamalardan geçmeyen bir öncü, kabul edilmiş bir öncü durumuna yükselmez.

1905 Aralık ayaklanmasına evrilen süreçte, Bolşevik işçiler (başlangıçta sayıları bir kaç düzineyi geçmiyordu) pek çok kez ayaklanma çağrıları yapıyor, fakat her seferinde cevapsız kalıyordu. Önemli olan proletaryanın bu görevi önüne koymuş olmasıydı. Ve bir çok kez başarısız kalan çağrılar olmasaydı, tümüyle kendiliğinden patlak veren Moskova Aralık Ayaklanmasında önderliği ele geçiremezlerdi. Bu tarihi dersi aklımızdan hiç çıkarmayalım.

Referandum sonrası topyekün ayaklanma çağrılarının, şimdilik kaydıyla, cevapsız kalmasının nedenlerini incelemeyen önce, iki hususa dikkat çekmek gerek. Birincisi, topyekün ayaklanmaya giden süreç başlamıştır, ama öngörülerimiz çerçevesinde değil, farklı yol ve biçimlerde. Yani o defter kapanmadı, henüz yeni açılıyor. İkinci husus, teorik öngörü ve pratiğin ilişkisine dairdir. Bu noktada Hegel'in ünlü bir sözü geliyor aklıma: Minerva'nın baykuşu alacakaranlıkta uçar. Yani bilgelik her şeyi tam kapsamıyla önceden görebilmek değil, ama olmuş olanın içsel zorunluluğunu geridönüşlü biçimde kaydedebilmektir. Marx da "İnsan anatomisi, maymun anatomisi için anahtardır" sözünü, benzer bir metodolojik yaklaşımı benimsemiştir. Bu yaklaşımı konumuza tercüme edersek; sınıflar mücadelesinde, daha alt bir düzeyden, üst düzeye sıçramanın zorunluluk ve imkanlarını haber

Devrim dönemlerinde başarının ölçütü, bir öncü için farklı, geniş emekçi yığınlar için farklıdır. Geniş yığınların tanıdığı gerçek saydığı tek başarı, hareketin zafere ulaşmasıdır. Öncüler için ise kitleleri daha kararlı eylemlere sevk edecek pratikleri tereddütsüz ve cüretle ortaya koyabilmektir. Kararsız bir öncü, enerjisi en yüksek ayaklanmaları bile sonuçsuz bırakabilir

veren biçimler, ancak bu üst düzey mücadele ortaya çıktığında, tam anlaşılır hale gelir. Bu, mücadeleye, öncü dokunuşlarla şekil vermeyi, imkansız sayan kadercilik değildir. Tersine, her şeyin önceden belirlenmiş imkan ve biçimler doğrultusunda gelişeceği fikri, kaderciliğin asıl kaynağıdır. Yakın geçmişte bunun örnekleriyle pekala karşılaşabiliriz; öngörülerinin ve tasarımlarının tamlığına, mükemmelliğine iman edenler, bunlar gerçekleşmediğinde, kaderciler varoluşsal sorgulamaktan kendilerini alamazlar. Peki, ya Lenin'in Sol Komünizm'deki şu sözlerine ne demeli?

"Genel olarak tarih ve özel olarak da devrimler tarihi, içeriği bakımından, en ileri sınıfların en iyi partilerinin ve sınıf bilincini en yüksek öncülerinin hayal edebileceğinden çok daha zengindir, çok daha çeşitli, çok yönlü, çok daha canlı ve 'incelikli'dir. Bu anlaşılır bir şeydir, çünkü en iyi öncüler bile yüzbinlerin sınıf bilincini, iradesini, tutkusunu ve tahayyülünü ifade eder; bununla birlikte devrimler, kalkışma anlarında ve tüm insanî yeteneklerin uygulandığı uğraklarda, en keskin sınıf mücadelesine katılmak üzere bilimsiz on milyonların sınıf bilincini, iradesi, tutkusu ve tahayyülü ile gerçekleştirebilir. Bundan çok önemli iki pratik sonuç çıkar: Birincisi, görevini yerine getirebilmek için devrimci sınıf (politik iktidarın ele geçirilmesinden sonra, bazen büyük bir risk olarak ve büyük tehlikelere göğüs gererek, iktidarın ele geçirilmesinden önce tamamlayamadıklarını tamamlayarak) toplumsal faaliyetin istisnasız tüm biçimlerine ya da vehçelerine egemen olmalıdır; İkincisi, devrimci sınıf bir biçimden diğerine ve hızlı ve en beklenmedik bir şekilde geçebilmeye daima hazır olmalıdır."

Burada, en mükemmel örgütlenmiş ve yetişmiş öncülerin bile tahayyül sınırlarının, yüzbinlerin sınıf bilinciyle sınırlı olabileceği vurgulanıyor. Oysa bir toplumsal devrim söz konusu olduğunda, on milyonların tahayyülünü hangi parti öngörebilir? Ve bu eksiklik, öncüyü öncü olmaktan çıkarmaz. Lenin, öncüyü burada, teorik bir görev değil, alabildiğine pratik bir görev yükler: Her mücadele biçimine hazır ol, birinden diğerine

geçişini en hızlı yapabilme becerisi kazan. Öncü bir parti, eksiklerini en baştan göze alabilen, plan ve tahayyülünün pratik sınanmasıyla yol alan ve başarısız kalan her edimi, kendi fiili öncülüğünün kurulum süreci olarak görmeyi öğrenen partidir.

Kitle ve öncü, karşılıklı olarak birbirlerini, başarısızlık ve eksikleriyle tamamlayabilen bir bütünlüktür, bağının özünde bunlar vardır. Eğer bir öncü, ortaya koyduğu program, ilke ve hedeflerle, kitle hareketinin kendi başına eksikliğini gideremediği boşluğu doldurabiliyorsa; aynı şekilde, bir kitle başkaldırısı, öncünün tamamlayamadığı yönlerini (maddi ve teknik imkanlar gibi) giderecek biçim ve niteliğe sahipse, devrimin zaferine giden bütünlük ortaya çıkabilir. Silahlı bir ayaklanma için, kitlelerin genel silahlanma seferberliği gerekir ve en mükemmel donanımlı öncüler bile, böyle bir görevin üstesinden gelemezler. Öncünün bu eksikliğini yönü, ancak ve ancak, kendi politik deneyimlerine dayanan kitleler tarafından giderilebilir. Öncü ve kitle ilişkilerinde, tabir uygun düşerse, "eksiklerin uyumu" zorunluluğundan bahsedebiliriz.

II

En başta devrimci ileri kesimler, neden referandum sonrası, beklediğimiz tarzda topyekün bir ayaklanmaya girişmedi? Sorunun cevabını bulmak önemli, çünkü burası, tam da kitlelerden öğreneceğimiz noktadır; sınıflar mücadelesinin bir üst düzeye, yani bir ana muharebe olarak yaşam bulacak silahlı devrime geçişin biçimlerini, yollarını, güç imkanları ve donanımlarını, gerilimini ve temposunu açığa çıkaracak içerik vardır.

Maddi koşullar, kitlelerde biriken öfke, açıktan hile yapacak kadar acizleşen dinci-faşizmin hali, tüm bunlar, referandum sonrası topyekün bir ayaklanma için uygun bir ortam yaratıyordu; devrimci tahayyül durumu böyle gördü ve bir örnek yaratmak için hazırlık yürüttü. Devrimci proletarya "gerçekçilik" bahanesi arkasına sığınıp en kötümser imkanlara göre konum alan oportünizm gibi davranamazdı. Oysa, geniş emekçi kitleler başka türlü fikir yürüttü. Dinci-faşizmle bir ana muharebede kanlı bir hesaplaşma olmadan hiçbir sorunun çözülmeyeceğini pekala kavrayan emekçi kitlelerin kafasında başka bir soru vardı: Nasıl yapmalı?

Sorunun kendisi bile, Gezi'nin aynıyla tekrarından yana olmadıklarını anlamaya yeter. Kitleler Gezi'den gerekli dersi çıkardı: Aynı biçimde, kendiliğinden, koordinasyondan yoksun, amatörce; yığınların doğrudan iradesini yansıtmaktan uzak bir yapının bürokratik yönetimine terk edilmiş, net politik hedeflerden ve programdan yoksun bir Gezi, zafer getirmeyecektir. Aksine, yarım kalan her isyan, çok daha amansız bir karşı saldırıya neden olacaktır. Kitleler bu dersi iyi ezberlemiş, düşündüğümüzden daha fazla.

Kobane ayaklanmasını, 10 Ekim'i gören devrimci yığınların, Gezi'de ortaya çıkan ve yaşamsal önemde oldukları amansız iç savaşın kan deryasıyla kanıt-

lanan eksikler giderilmeden, kendiliğinden biçimlerde aynı topyekün ayaklanmaya girişmeyecekleri şimdi anlaşılmalıdır. Geçen dört yılda, siyasi partilerden, bu eksiklerin giderilmesine yönelik adımlar beklendiler. Oysa tam tersini gördük. Cümle uzlaşmacılar ve oportünizm, parlamento batağına saplandı. Bazen aşka gelip isyan çağrıları yaptıklarında bile "haklar, direniş, savunma, faşizmi geriletme" çizgisinin önüne geçemedi bu çevreler. Devrimci yığınlar, isyan çağrıları altında sırttan

Kitle ve öncü, karşılıklı olarak birbirlerini, başarısızlık ve eksikleriyle tamamlayabilen bir bütünlüktür, bağının özünde bunlar vardır. Eğer bir öncü, ortaya koyduğu program, ilke ve hedeflerle, kitle hareketinin kendi başına eksikliğini gideremediği boşluğu doldurabiliyorsa; aynı şekilde, bir kitle başkaldırısı, öncünün tamamlayamadığı yönlerini (maddi ve teknik imkanlar gibi) giderecek biçim ve niteliğe sahipse, devrimin zaferine giden bütünlük ortaya çıkabilir.

tüm o laf kalabalığının, aynı filmin tekrarı olduğunu; dahası, oportünizmin gerçek içeriğini, yani sokakların şiddetini parlamento koltuklarına ciro etmeye dönük ikiye bölme perspektifi ele verdiğini anlamakta zorlanmadılar.

Gezi, kendi önyargısını ayaklarına dolandırdı. Silahsız ve barışçıl, yeterince büyük bir kalabalığın protestoları faşizme geri adım attırır önyargısı, daha o zaman fazlasıyla sarsılmıştı. En keskin sınıf savaşımına katılmak üzere bıçak gibi bilenen milyonlar, onları her şeyi çeken insanlar haline getiren önyargılardan tümüyle kurtulmadılar. Denebilir ki, referandum süreci, bir dizi önyargıyı bir çırpıda yıkarak, Gezi'nin politik sonuçlarını tamamlamıştır. Endişe ve öfkeyle ne yapacağız diye soran sıradan insanlara bir bakın hele. En uzlaşmacı ağzardan yükselen kararlı mücadele laflarına; tekelci muhalefet partisinin gençlik teşkilatlarında açılan isyan içerikli bayraklara bir bakın. Hepsinin ortak noktası; kanlı bir hesaplaşmanın kaçınılmazlığıdır. Bu düşünce bir devrimin mayalanıp köpürmesi için yeter. Sınıf savaşımını en keskin evreye sokacak bütünlük, buradadır. Bundan sonrası, kitlelerin, kendi eksiklerini giderecek öncü arayışı evresidir. Radikalleşen, tahayyülü, umudu ve iradesi, onları düzene bağlayan tüm önyargıların ötesine geçen

UMUT ÇAKIR

kitleler, sınıflar mücadelesinin seyrini değiştirir. Devrime sözde değil, pratikte hazırlanan her halk gibi önce geçmiş deneyimleri hatırlayacaklar, devrimci efsanelere sarılacaklar, umut ve beklentilerinin sembollerini bu efsanelerde bulacaklar. Bu topraklarda devrimci efsane denince ilk akla gelen Denizler'dir. Yakın zamanda Denizlerin halk okyanusu içinde bayraklaştığını göreceğiz.

III

Yaşadığımız deneyim, proleter devrimcilere, yeni dersler kazandırdı, yeni nitelikler ekledi. Gezi'nin anılarıyla dolu ufkumuz, karşımıza hayali bir paradoks çıkarmıştı: Halk, güven duyabileceği bir öncü ortaya çıkmazsa, kanlı ve silahlı bir ayaklanmaya yönelemez, öte yandan, halka güven verebilecek öncü parti de, genel bir ayaklanma olmadan güç haline gelemez. Bu paradoks, iki nedenden ötürü, yanlış kurgulanmıştır.

Birincisi; güven veren öznel bir gücün varlığı tek başına kitleleri ayaklanmaya iten neden olamaz. Milyonların eyleminin, başkaldırısının yüzlerce farklı nedeni, kökeni var. Kitleler, bazen en kararsız unsurların aniden parlamasıyla, bazen en devrimci kesimlerin sağlam adımlarıyla hareket geçer ve ancak ondan sonra, hareketin bizzat içinde kendi görür; ihtiyaç duyduğu ilkeleri, hedef ve programı, öznel güçten ödünç alır. İkincisi, öncü özne, her şeyden önce, politik bir güçtür. Gücünün ölçüsü, yığınlar içinde yarattığı politik etkidedir. Referandum sürecinde gördük ki, Leninistlerin ortaya koyduğu görüşler, duru bir göle düşen küçük damlalar gibi birbiriyle bağlantısız halkalar halinde yayıldı. Görüş ve önerilerimiz, başkaları tarafından, ama özellikle partiziz çevreler tarafından sahiplenildi, tekrarlandı, pek çokları bunları kendi görüşleri gibi yaydı.

Referandumdan bu yana sergilenen kitle pratiği paradoksu yeterince geçersiz hale getirmiş olmalıdır. Buna anlayabilmek için, Gezi heyulasının ufkumuzu tümüyle kapatmasını izin vermemek yeter. Hareket, topyekün ayaklanma biçiminde değil, ama parçalı ve faşizmi hareketsiz kalmaya zorlayacak denli güçlü isyanlar; her adımda bir eksikliği kapatmak için örgütlü ve soğukkanlı bir çaba, geçmiş deneyimlerden öğrenmeye yönelik bir eğilim ve tartışma, birleşik bir merkez yaratmak, ısrarlı çağrılar ve girişimler biçiminde, bir süre daha yol alacak. Sembol olarak Denizler, şiar olarak "Bütün İktidar Emegün Olacak" sloganını öne çıkartacak bir dönem bu. Geniş kitlelere bundan sonra, ayaklanmanın zorunluluğunu kavratmak için çok enerji harcamaya gerek kalmayacak. Bu ayaklanmanın hangi koşullar yerine getirilirse yarım kalmayacağı kavratmak daha önemlidir. Genel silahlanma, komite ve konseyler, GDH programı ve şiarı, ajitasyonun öne çıktığı bir faaliyetin ana unsurlarıdır.

Sabır ve ısrar... Denizlerle buluşan halk okyanusunu böyle karşılayacağız.

"Taleplerimiz Karşılancaya Kadar Grev"

İzmir Torbalı Ayrancılar'da bulunan Form Koruyucu Ambalaj ile Türk-İş'e bağlı Selülöz-İş Sendikası arasındaki 3'üncü dönem toplu iş sözleşmesi görüşmelerindeki anlaşma sağlanamaması üzerine 24 Mayıs'ta grev başladı.

27 Mayıs günü fabrika bahçesinde yapılan eylemde konuşan Selülöz-İş Genel Başkanı Ergin Aşan, "Fabrikada ortalama maaşlar 1500 lira. Biz 450'er lira zam istiyoruz. İşverenler 175 liraya kadar çıktı. Ayrıca fazla mesaiye yüzde 60 veriliyor. Yüzde yüz talebimiz var. İkramiye olarak da 120 gün talep ediyoruz ancak işveren bu taleplerimize yanıt vermiyor. Biz de bu yüzden greve çıktık. Grev her zaman son tercih ancak ara bir türlü bulunamadı. Fabrikada çalışan 43 işçimizin 40'ı bu sabah itibarı ile greve çıktı. 3 işçimiz de yasal zorunluluk nedeniyle fabrikada. Üretim tamamen durmuş durumda" dedi. Aşan, grevi kararlılıkla sürdürmelerini ifade etti.

Yılbaşından bu yana sürmekte olan görüşmelerde Form Koruyucu Ambalaj patronunun anlaşmaya yanaşmaması ve görüşmeleri

sonlandırması üzerine grevden başka seçenekleri kalmadığını ifade eden Selülöz-İş Senikası yöneticilerinden Aykut Günel, Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde yaklaşık 50 maddede anlaşma sağlandığını fakat ücret, fazla mesai ve ikramiye oranlarında anlaşmaya varılamadığını ve bu maddelerin de temel maddeler olduğunu vurgulayarak, bu maddelerde anlaşmaya varılamaması üzerine greve çıktıklarını belirtti. Hükümetin grevi "milli güvenliği tehdit" gerekçesiyle yasaklaması kabul etmediklerini belirten Günel, sadece 2017 yılında 4 grevin ertelendiğine dikkat çekerek, emekçilerin haklarının her gün daha

da geriye gittiğini, işçi ve emekçilerin haklarını aramalarının milli güvenliği tehdit eden bir yanının bulunmadığını söyledi. Grevlerin ne milli güvenliği ne de başka bir şeyi tehdit amacıyla değil, işçilerin insanca yaşam haklarının elde edebilmek için yapıldığını vurgulayarak, grevi işçilerin talepleri kabul edilinceye kadar sürdürmekte kararlı olduklarını ve tüm demokratik kitle örgütlerinin de desteğini beklediklerini ifade etti.

İşçilerin ortalama 1500 lira maaş aldıklarını hatırlatan Selülöz-İş Sendikası İşyeri Temsilcisi Mehmet Ali Atak ise bu parayla insanî şartlarda yaşama imkanlarının mümkün olamayacağını, çalışma koşullarının çok ağır olduğunu ve bir çok işçinin başta bel fitiği olmak üzere bir çok rahatsızlığının bulunduğunu da vurgulayarak, talepleri karşılancaya kadar da grevi sürdürme kararlılığında olduklarını belirtti.

Form Koruyucu Ambalaj işçilerinin karşılancasını istedikleri talepleri şöyle:

- * İşyerindeki ücretler arasındaki uçurumunun ortadan kaldırılması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi.
- * Ücret ortalamasının bin 500 TL civarında olduğu fabrikada, sendika ve işçilere 450'er lira seyyanen zam yapılması.
- * Fazla mesailerin yüzde yüz artırılması.
- * 35 gün olan ikramiye hakkı 120 gün olarak değiştirilmesi.

YSK: "Bu sene vaktinden önce açılan oruçlar da geçerli sayılacak..."

Resmi Gaste

Bayern Münih, ismi Allianz Arena olan stadını "Fusball Külliyesi" olarak değiştirdi...

Resmi Gaste

Ateşten Adımızı Söndüremeyecekler

*Adımlar bin yıl geçse de
Dökülen kanı silemezler
Binlerce yıl bu sessizliği
Şaşırsa bile
Düşüğünüz bu saati*

*Unutturamaz
Yağmur olandan ve topraklarından arasından
Oluk oluk kan akacak
Ama ateşten adımızı söndüremeyecekler!*

Tarih bu dizeleri haklı çıkardı. Tarihin en şanlı günlerinden 31 Mayıs'ta üç militan savaşçı Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga, yoldaşlarını, Denizleri kurtarmak için çıktıkları yolda, Nurhak Dağlarında devlet güçlerince katledildiler.

Sinan Cemgil "Bir kısmımız ve hatta hepimiz ölebiliriz ama yaktığımız ateş sönmeyecek, söndürülemez" demişti.

Onlar ateşi yaktılar, kıvılcımı büyütme devam ediyorlar.

Bugün Nurhaklar'da katledilmelerinin 46. yılında Sinanları anmak için mezarları başındayız. Onları anmak, onlar gibi devrim yolunda mücadele etmektir, onlar gibi savaşmaktır. İşte bugün de yaktıkları ateş devam ediyor.

Denizler de, Sinanlar da ezilen halkların, işçi sınıfının kurtuluşunun ancak devrimle olacağını biliyorlardı ve bu yolda her şeye göğüs germeyi bilerek mücadele alanlarını hiçbir zaman boş bırakmamış, cesaretle, cüretle daha ileriye taşımaya bilmişlerdir. Attıkları her adımda devrimci eylemler gerçekleştiren yiğitlere selam olsun!

Türkiye ve Kürdistan topraklarında faşizme karşı nasıl savaşılacağını gösteren üç yiğit militandı Sinanlar. Üniversitede, dağda, köyde, so-

vakta her yerde faşizm ve emperyalizme karşı mücadelenin yolunu açtılar. Düzenin hiç kimseye bir şey vadedmediğini, sandığın emekçiler ve ezilenler için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorlardı ve işte bu yüzden THKO'yu kurdular ve kurtuluşun zora dayalı bir devrim olacağını yaptıkları her eylemde gösterdiler.

Günümüzde de faşizm durmuyor, biz onu durduruncaya dek durmayacak da. Faşizmin azgınca saldırdığı bu dönemde hepimiz Sinanlar gibi olmalıyız.

Onlar ki faşizme ve faşizme karşı kavga edenlerdi!

Onlar ki Kürdistan ve Türkiye halklarının bağımsızlığı için mücadele edenlerdi!

Onlar ki bu düzenin bir parçası olmayı reddedip sisteme karşı savaşanlardı!

Bizler de bir devrimci dönemden geçiyoruz. Tüm insanlığın kurtuluşunu hedefleyen sosyalizm için dövüşmemiz gerektiğini bir kez daha haykırıyoruz.

And olsun ki Sinanlara Denizlere ve devrim yolunda savaşan tüm yoldaşlara, onlara sözümüz devrim olacak.

İSTANBUL / DÖB

Kadınları Görünmez Hale Getiren Sistem

Son zamanlarda yine taciz tecavüz olayları dur durak bilmiyor. Her gün birçok kadın tacize, tecavüze, şiddete maruz kalıyor, öldürülüyor. Yakın zamanda ise Marmara Üniversitesi'nde "taciz" olayı basına yansıdı. Üniversitede hocalık yapan kişilerin okulda genç kadınlara tacizde bulunduğu açığa çıkıyor. "Hoca" dediğimiz kişilerin birçok kadın öğrenciyi tacizde bulunduğu ve onları not ile tehdit ederek basturmalarına tanık oluyoruz.

Üniversitede hala görevde olan bu hoca, tacizde bulunduğu öğrencilerin "sınavda kopya çektiğini" iddia ederek sınav kağıdına da el koymuş. Rektöre yapılan şikayetler sonuçsuz kalmakla birlikte, tacizci hocanın taciz mesajlarının okunmasına rağmen okul yönetiminin verdiği cevap çok gülünç: "Hocanıza söyleriz bir daha atmaz"... Tacize uğrayan kadınlarla dalga geçer gibi... O hocalar hakkında soruşturma açıldığını açıklayan okul yönetimi, tacize uğrayan kadınları dikkate bile almamış!..

Kadınlar... Yaşamı üreten kadınlar... Her türlü ezilmeye, sömürülmeye, tecavüze maruz kalmaya devam ediyor.

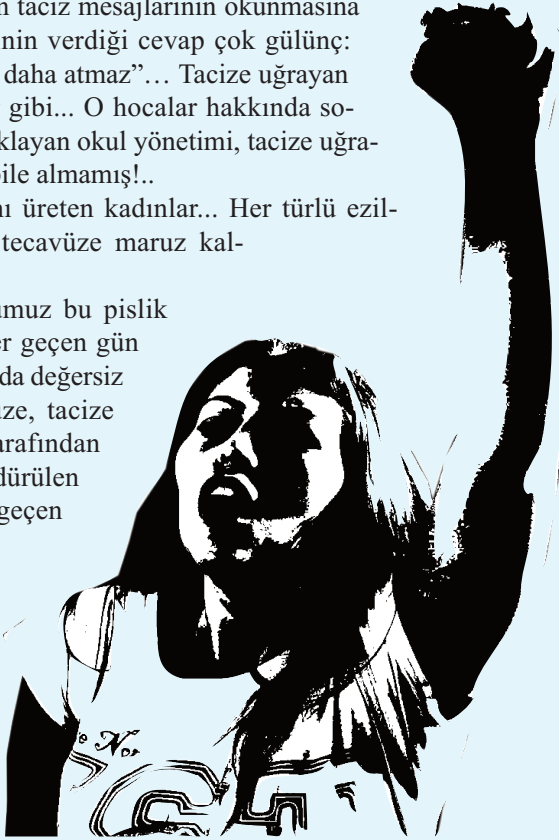
İçinde bulunduğumuz bu pislik yuvası olan sistem, her geçen gün kadının yaşamını daha da değersiz hale getiriyor. Tecavüze, tacize uğrayan, aileleri tarafından "namus" nedeniyle öldürülen kadınların sayısı her geçen gün çoğalıyor. Erkeğin kadın üzerindeki egemenliğini bu sistemi yıkmadan yıkamayız. Bu sistem yıkılmadıkça cinsler arası eşitlik sağlanmaz.

Büyük bir hızla çöken kapitalist sistem kadınlara hiçbir

özgürlük tanımıyor, hiçbir zaman güven sağlamıyor. "Şu eteği giysem bir şey olur mu", "gece eve geç dönmem doğru olur mu", "yalnız başıma akşam sokakta bulunmam doğru mu?" Bu sorular her kadının beynini kemiriyor! Yürürken bile defalarca arkamızda kimin olduğuna bakıp, erkekse kendimizi korumaya çalışırız. Ama korkarak bir yaşam sürdürülemez!

Bu sistem kadınları ölüme mahkum ediyor, yaşamını elinden alıyor. Kadınlara hiçbir özgürlük tanımayan, vermeyen bu sistemde özgürlüklerimizi alabilmek için, bizim olanı kadınlar diğer bütün ezilen halklarla, işçilerle, emekçilerle birlikte mücadele ettiği zaman kurtulabilir. Tecavüzün tacizin, ölümün olmadığı; eşitliğin sağlandığı yeni bir yaşam istiyorsak ezilenlerin ezileni olan kadınların bu sisteme karşı savaşını yükseltmesi ve en ön saflarda bulunması gerekiyor. Yeni bir yaşam ancak böyle mümkün olabilir. Yeni bir dünya isteyen kadınlar ancak devrimle özgürleşecek.

DÖB'lü Bir Kadın Öğrenci

Nürnberg'te Afganistanlı Öğrenci İçin Eylem

Nürnberg'te Afganistan kökenli bir öğrencinin Afganistan'a geri gönderilmesini protesto eden öğrencilere polis saldırdı.

Sınav esnasında sınıftan zorla çıkarılan Afgan genç polis aracına bindirilmek üzereyken okul öğrencileri buna karşı çıkarak polisi protesto etti.

Öğrenciler olayların ardından hep birlikte, yabancılar dairesine doğru bir yürüyüş gerçekleştirerek olayı protesto ettiler.

Polis tarafından Afganistanlı öğrencinin neden sınır dışı edilmek istendiğine dair bir açıklama yapılmazken Bavyera Mülteciler dairesi tarafından yapılan açıklamaya göre, Afgan genç 4 yıldır Almanya'da yaşıyor ve iyi Almanca konuşuyor.

Almanya Hükümeti, Afganistanlı mültecileri Afganistan'da artık siyasi istikrar olduğu gerekçesiyle geri gön-

deriyor.

Gönderilenlerin arasında Almanca öğrenim gören öğrenciler, doktora öğrencileri bile var. Almanya'daki muhalefet ise bu tutuma karşı çıkıyor.

Faşist Saldırıya Uğrayan İki Kadın Öğrenci Yurttan Atıldı

Geçtiğimiz yıl Ekim ayında Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü'nde öğrencilere yönelik Turancı Hareket Platformu adlı faşist grubun saldırması sonrasında gözaltına alınan 40 kişi arasında yer alan iki kadın öğrenci hakkında, emniyet tarafından gönderilen belgeyle KYK tarafından soruşturma başlatıldı.

Şerife Gelin Kız Öğrenci Yurdu'nda kalan öğrencilere açılan soruşturma sonucunda, öğrencilerin yurttan atılmasına ve kredilerinin kesilmesine karar verildi.

*...yıllar var ki ter içinde
taşıdım ben bu yükü
bıraktım acının alkışlarına
3 haziran '63'ü
bir kırmızı gül dalı
şimdi uzakta
bir kırmızı gül dalı
iğilmiş üzerine
yattıyor oralarda
bir eski gömütlükte
yattıyor usta
bir kırmızı gül dalı
iğilmiş üzerine
okşar yanan alnını
bir kırmızı gül dalı
nâzım ustanın
gece leylâk
ve tomurcuk kokuyor
bir basın işçisiyim
elim yüzüm üstümbaşım gazete
geçsem de gölgesinden tankların tomsonların
şuramda bir çalığışu ötüyor
uy anam anam
haziranda ölmek zor!*

Milliyet, "En Hayırsever İş Adamı" ödülünü alan Sedat Peker'in ne iş yaptığını açıkladı: "Duş alım-satımı" Resmi Gaste

Gençlik Hareketleri Arasındaki Farkımız

Türkiye ve Kürdistan gençliğinin devrimci mücadelelerinde defalarca çeşitli hareketler kuruldu. Dönemin ihtiyacına cevap vereceği düşünülen bu hareketler kimi zaman etkili biçimde gençliği kapsadı fakat zamanla söndü, kimi zaman ise istenilen çalışma yerine getirilemedi. Bu duruma bakarak değerlendirme yapmak elbette hatalı olur. Kurulan hareketlerin amacı ve yönelimi esas olarak bizim bakmamız ve değerlendirmemiz gereken yerdir. Dönem dönem gençlik hareketleri bir arada çalışmaya, ittifak yapmaya ihtiyaç duyduğu zamanlarda gösterilen hedefler ne kadar doğruyu tartışma konusu olacak konular.

Türkiye ve Kürdistan gençliğinin ilk devrimci çıkışı farklı ideolojik yerlerden besleniyor olsa bile günümüzdeki gençlik hareketlerinin sloganları, önelerine koydukları hedef, yönelimi aynı doğrultuda seyrediyor. Gençliğimizin en büyük eksiklerinden birisi ise gençlik çalışmasının salt öğrenci gençlik mücadelesi olarak ele alınıyor olmasıdır. Öğrenci gençlik mücadelesi elbette bizim topraklarımızda itici güç olmuştur ve hala da bu rolü üstleniyor. Fakat salt öğrenci gençlik mücadelesinin verdiği mücadele, gençlik için eksik, yarım kalmış bir mücadele hattı olarak kalacaktır. İşçi gençlik olmadan devrim mücadelesinde nihai zafere erişemeyeceği Lenin yoldaşın şu sözleriyle kanıtlanıyor: 'Gençlik, ...özellikle işçi gençlik mücadelesinin sonucu belirleyecektir'. İşçi gençlik açısından hala gençlik çalışması yapan hareketlerin bir yönelimi olmadığı maalesef ortada. Bu boşluğu dol-

dur-ması için var olan Genç Emekçiler Birliği çalışmamızı güçlendirmek ve genç bir işçi sınıfı hareketi olabilmek bize düşüyor. İşçi havzalarında, mahallelerde ve atölyelerde ki çalışmalarımız bu güce kavuşmamızı sağlayacaktır.

İşçi gençler arasındaki çalışmamız pratikte iş yeri komiteleri ve konseylerini kurmak, işçi derneklerinde ve sendikalarında var olmak üzerine olabilir. Kurulan her bağımsız örgütlenmenin içerisinde bağımsız devrimci sınıf politikasını götürmek amaçlarımızdan biri olmalıdır. Genç işçilerin militanlığı ve disiplini değerlendirilmeli. Bu doğrultuda hareket etmek devrimci mücadelede militan çıkışları da beraberinde getirecektir. Öğrenci gençlik mücadelesinin sorunları ise işçi gençlik mücadelesinden daha fazla.

Öğrenci gençlik hareketleri, akademik, demokratik mücadelelerin dışına çıkamıyor. Bu hareketler okul içerisinde kalan mücadele ile sınırlı kalıyor. FKF, Öğrenci İnisyatifi vs kurulan tüm gençlik örgütleri mücadelelerini okul içerisinde sınırlamış,

okul dışarısında gelişen sınıf mücadelesine uzak kalmış ve politik iktidar hedefinden tamamen uzaklaşmıştır. Bu gençlik hareketleri şiarlarında akademik, demokratik, ana dilde eğitim kimileri ise buna özerk üniversite ve liseleri ekliyor. Bu duruma baktığımızda aklımıza gelen tüm hareketlerin amaç ve yönelimleri aynı. DÖB ve GEB'in mücadele hedefleri ise işçi sınıfının iktidarı ile örtüşen politik iktidarı ele geçirilmesidir. DÖB şiarında kullandığı 'Politik özgürlük kazanılmadan, akademik, demokratik özgürlük kazanılmaz'.

DÖB önüne koyduğu hedef doğrultusunda işçi sınıfının çıkarlarını, kendi çıkarları ile bir tutarak devrim ve sosyalizm uğruna mücadele yürütürken, diğer gençlik hareketleri günlük çıkar ve sistem içinde kazanılabilecek demokratik talepler ile sınırlı kalıyor. DÖB'ün gençlik hareketleri içerisindeki ideolojik ve politik üstünlüğünü örgütsel güç olarak avantaja çevirmesi için önümüzde ki dönemin uygunluğu ortada. DÖB artık öğrenci gençlik içerisinde tayin edici güç olmak için önünde ki fırsatları değerlendirmelidir. DÖB üniversite alanında eksik kaldığı bariz açıkken bu boşluğu doldurmak için üniversitelere yönelik çalışmada militan hedefler koyularak yola çıkılabilir. Cüret ve bilinç ile yapılan her iş üniversitelerde sempatican kazandıracaktır.

Demokratik mücadelenin sıkıştığı ve darlaştığı bu dönemde DÖB'ün bu çıkışı güç olmaya yetecektir. Gençliğin militanca bilinçli çıkışları faşizme karşı verilen mücadelede işçi sınıfının önünü açacaktır.

GENÇLİK MÜCADELESİNE SOMUT YAKLAŞIM-1

Umut Güneş

Gençlik mücadeleleri dünya genelindeki ayaklanmacı ruh hali, isyankar tutum ve çıkışlarla birlikte evrensel olarak gelişiyor. Ayaklanmalar çağını yaşadığımız şu günlerde pratiğin soyut tanımlamaların yerini aldığı bir gerçek, fakat içerisinde faaliyet sürdürdüğümüz ve kendimizin de dahil olduğu bu topluluğa dair bir netlik gerekmektedir. Malum bugünlerde tanımlar ve politikalar, yaşamın canlı diyalektiğinden koparılıp yapılmakta.

Öğrenci gençlik denildiğinde saf, duru bir toplumsal katman bulmamız mümkün değil. Elbette üretim sisteminin kendi gelişimi sonucunda ve toplumsal değişim, gelişimle birlikte toplumsal katman ve tabakalarda da bir değişim yaşamaktayız. Fakat değişmeyen temel olgulardan biri proletarya ve burjuvazinin sınıf savaşımının belirleyici unsurları olduğu ve bunların da yanında farklı tabakaların olduğu gerçeği. İşte öğrenci gençlik yaş olarak bilimsel yaş tanımlamasına göre bu statüye giren ve farklı sınıf katmanlarından gelen insanlardan oluşan topluluk. Yani bir öğrenci bir proleterin çocuğu olabileceği gibi, bir sermayedarın, bir yoksul köylünün, bir kent küçük burjuvasının çocuğu da olabilir. Bundan dolayı öğrenci gençlik kendi içinde sınıfsal olarak ayrılır. Bu ayrışma üniversitelerde, liselerde kendini açıkça gösterir. Fakat şu noktanın altını kalın çizgilerle çizmemiz gerekiyor; öğrenci gençlik üretim sürecine ya da çalışma hayatına doğrudan değil ama dolaylı yollardan katıldığı için küçük-burjuva sınıf özellikleri taşımaktadır. Savaşımın doğrudan belirleyicisi değil, fakat önemli bir gücüdür. Bu sınıfsal tanımlamayı yaparken öğrenci gençlik içindeki politik ayrıma şöyle bir bakalım. Toplumsal kamplaşmanın ayrımları burada da net olarak görülüyor. Politik saflaşma çok belirgin ve bir o kadar girift. Fakat biz en temel noktalara değinmeye çalışalım.

1-Okullarda sürekli devrimcilerle saldıran, faşizmin resmi ideolojisini (şoven, ırkçı, dinci) savunan faşistler.
2-Toplumsal değişimleri, geldiği küçük-burjuva kökeni nedeniyle ve kariyerist yaşam ideallerinden ötürü mücadeleye uzakta olan ilgisizler. (Burjuvazinin toplum içinde hayalini kurduğu kesim)
3-Yaşamsal kaygı ve korkular nedeniyle gönlü mücadele etmektен geçen fakat mücadele saflarına katılmayan gençlik kesimi olan kararsızlar (Bu gençlik kesimi devrim güçlü olduğunda saf değiştirebilir.)

4-Gerici, piyasacı eğitim sistemine karşı özerk, demokratik, akademik eğitim isteyen ve bunun için hareket halinde olan gençlik kesimi olan akademistler ve onları da artık kapsadığını düşündüğümüz toplumun ve üniversitelerin demokratik, yasal mücadele ile değişeceğini savunan reformistler.
5-Sınıf savaşımını, proletaryanın iktidar mücadelesini savunan ve demokratik, bilimsel, özerk bir eğitimin devrimle ve zora dayalı mücadeleyle gerçekleşeceğini savunan Marksist-Leninistler.

Yaptığımız tanımlamalar ve politik belirlemeler çoğumuz için gereksiz, aşırı, muğlak veya gerçektışı görebilir. Savaşımın sokakta nasılsa okulda da aynı biçimde olduğunu, sınıfsal ve politik ayrışmanın bu biçimde olduğunu, bunlar doğru kavranmadan etkili bir politik hat kurulamayacağını öngörüyoruz. Örneğin bu yaptığımız tanımlama faşistlere karşı mücadele meselesi gündeme geldiğinde hayat buluyor. Azgın devlet terörü üniversitelerde devlet tarafından yetiştirilen faşist güçler ve polis eliyle genişletiliyor.

Buna karşı her zaman mücadele gündeme geldiğinde zor yöntemlerinden bahsedilince akademist veya ortalama sol çevreler gerçekleşen saldırıların bizleri kitleye kötü tanıttığını, ilerici, devrimci güçlerin hep saldırgan olduğunu vs düşüncelerine neden olduğunu söylüyor. Süreci göğüsleyemememizin nedenlerinden biri bu.

Birçok sol-sosyalist çevre söylem ve savunulan iddianın kitleyi bize çekeceğini düşünüyor. Bu bir taraftan doğrudur elbette, devrimci slogan ve şiarlar gençlikle kırılmalar ve sıçramalar yaratır. Fakat politik olarak haklı olmak savaş meydanında baskın veya güçlü olmayınca yeterli olmamaktadır. İşte hepimizin bu sorunu enine, boyuna tartışması, birlikte çözüm üretmesi ve harekete geçmesi gerekmektedir. Yoksa büyük iddiaların yerine getirilmemesi yığınlarda ve özellikle gençlikte güvensizlik yaratacaktır.

Yaptığımız tanımlamalar bize gençlik içindeki hangi güçlere ne kadar dayanabileceğimizin, hangi genç öğrencilere nasıl yaklaşabileceğimizin anahtarları aslında. Devrimci öğrencilerin mücadele içindeki en iyi dostlarından biri propaganda ve ajitasyonlarında kullanabilecekleri argümanları besleyen nesnel koşulların kendisidir. Yaşadığımız 21.yy dünyasında küresel anlamda sistem çöküntüsü yaşanırken savaş da buna göre şekillenmektedir. İnsanlığı yok oluşa, geleceksizliğe sürükleyen bir sistem en çok genç insanlarda kırılmalar yaratıyor. Yani yıkımın kendisi olan bu sosyo-ekonomik sistem gençliği örgütlemekteki en büyük araç. Unutmayalım, faşistler dışında da öğrenci gençliğin büyük kesimleri bu düzene karşı harekete geçmeyi bekliyor.

Üniversite Saray Olmayacak

Tayyip Erdoğan 21 Mayıs 2016 tarihinde katıldığı bir televizyon programında Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü'nün Cumhurbaşkanlığı için kullanılacağını ve oradaki binanın Cumhurbaşkanlığı'na ait olacağını söylemişti. Erdoğan programda "Biz onların çıkmasını istiyoruz. Tamamen çıkınlar ve orası tamamıyla Cumhurbaşkanlığı'na ait bir yer haline gelsin. Ve orayı Cumhurbaşkanlığı İstanbul'da kendisi ayrıca değerlendirsin istiyoruz. Tarihi itibarıyla da bu önemli" ifadelerini kullanmıştı.

22 Mayıs 2017 sabahı Yıldız Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü sabah saatleri itibarıyla boşaltılmaya başlandı...

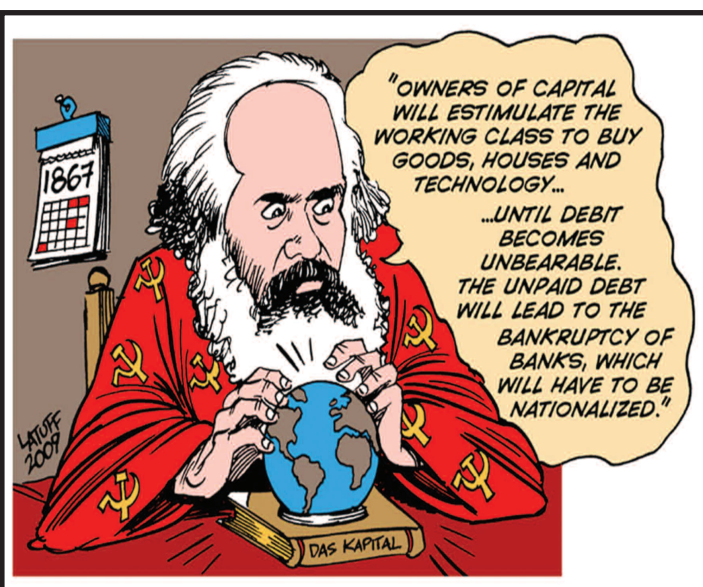
"Cumhurbaşkanlığı Ofisi"ne tahsis edilmesi planlanan Yıldız Kampüsü öğrencileri ise, söz konusu olan bu taşınmayı kabul etmeyeceklerini bildirdiler. Yıldız Savunması bu taşınma için şunları söyledi: "Ucu açık bir şekilde yani gelecekte ne olacağı belirsiz olarak, rektörlüğün binaları boşaltmasına da anlam veremiyoruz. Beyan ettikleri, onların da taşınmaya karşı oldukları yönünde. Fakat buna rağmen kuzu kuzu teslim ediyorlar."

Restorasyon sonrası tekrar üniversitemize tahsis edileceğine dair teminat verilmemiş, bütün taşınma süreçlerini bir saldırı olarak kabul edeceğiz. Saldırıya karşı ilk cevabı da üreterek, tartışarak, eğlenerek 31 Mayıs'ta şenlikte vereceğiz. Bu şenlik üniversitemizi korumak açısından da bir dönüm noktası olacaktır."

Çalınan Hayatlar!

Atanamayan bir öğretmen daha intihar etti... Yıllarca eğitim aldıktan sonra atanamayan, ya kölece çalışma şartlarında sözleşmeli öğretmenlik yapan ya da işsiz kalmamak için inşaat işçiliğinden pazarcılığa her işi yapmak zorunda kalan bir genç daha hayatına son verdi.

Sınavlara girip yıllarca atanmak için bekleyen öğretmenlerden intihar eden çok sayıda isimden biri 27 yaşındaki İbrahim Yeşilbağ. İşsiz olan, askerden yeni gelen İbrahim İzmir Çiğli'de emekçi semti olan Güzeltepe'deki geçekondusunda tavana asılmış halde bulundu, cebinde 6 lirası ile...

NURHAK BİZE NE ANLATIYOR

ALİ VAROL GÜNAL

Bizim topraklarda nostalji, adeta bir tutku haline almıştır. Kimileri geçmişte yaptıklarını bıkıp usanmadan anlatır; bu durum, "her düğünde damat, her cenazede ölü" nasıl olunur üzerine konferans verecek kadar yetenekli(!) olanlarca abartılır; neredeyse bir tuluata dönüştürülür. "Neydi o günler be!" den, "biz neydik be!" ye gelinilir; zaman zaman da günah çıkarma babında "özeleştiriler" verilir; ahde vefa adına "yıkılmadık, ayakta" nutukları atılır.

Sıradan insanlar için geçerli olabilecek bu belirleme, kendisine "devrimciyim" diyen günümüz sosyal reformistleri için de geçerlidir. Bu zevat, uzaktan yakından alakaları kalmamakla birlikte, Deniz'in, Mahir'in, İbrahim'in yoldaşları olmakla övünürler. Halktan insanların bire on katarak anlattıkları hikayeleri bunlar bire yüz katarak anlatırlar. Denizlerle, Sinanlarla yolları hasbelkader keşmiş olan bu insanlar, sanki olayların baş kahramanları gibi ortalıklerde salınıp dururlar; alçak dağları ben yarattım kabilinden caka satarlar. Aslında birçoğunun içi geçmiş olmasına deyim yerindeyse birer fosile dönüşmüş olmalarına rağmen, bu devrimci önderlerin adıyla kendi adlarını yan yana koymak suretiyle prestij edinmeye çalışırlar.

Kimileri, yaşasalar da bu devrimci önderlerin yolunun parlamentoya çıkacağına vaazederler; kimileri en büyük vatanseverlerin, kemalistlerin onlar olduğunu savlarlar; gerçekte sıkı birer marksist-leninist olduklarını görmek veya göstermek istemezler; kimileri onların hayatları boyunca ellerine hiç silah almadıklarını söyleyerek, onları salt birer romantığe dönüştürürler; kimileri bugün yaşasalar da, seçimlerde kapı kapı dolaşarak AKP iktidarı karşısı o toplayacaklarını söylemek suretiyle tamamıyla içlerini boşaltmaya çalışırlar. Kimileri, onları birer aydın, aydınlanmacı olarak gösterme gayretkeşliğine soyunarak, adeta militan yanlarını unutturmaya çalışırlar. Kimileri, salt onların anti-emperyalist, bağımsızlıkçı yanlarının altını çizerek, onların aynı zamanda anti-kapitalist, anti-şovenist olduklarını gözlerden irak tutmaya çalışırlar. Kimileri, onları "öncülleri" olarak kabul ederlerken, yaptıklarının "küçük burjuva maceracılığı"na denk düştüğünü söyleme bahtsızlığına düşerler; ama yine de onların toplumda yaratmış olduğu büyük sempatinin etkisiyle adlarını kendilerine miğfer yapmaktan da vazgeçmezler. Kimileri, daha pişkince, onların ardından onlara mektuplar yazıp, onların mücadelesini kaldıkları yerden nasıl sürdürdüklerini anlatmaya koyulur; onlara bir araba dolusu övgü yaptıktan sonra, şimdi kendilerinin düzen partileriyle kurdukları çeşitli bağları haklı çıkarabilmek için hızlı "birlikçi" geçinirler ve utanmadan sıkılmadan onların yıllarca karşısında mücadele ettikleri parlamenter budalalığa onların adını da bulaştırmaya çalışırlar. Kendi acınası hallerine onları birer ağlama duvarı haline getirerek teoriler oluşturmaya çalışırlar.

Oysa ortada yalın bir gerçeklik vardır. '71 çıkışının anlamı herkesçe bilinmektedir; onlar, üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin yolunun o güne kadar denenmiş yasal, parlamentarist yollardan bambaşka bir yoldan geçeceğini görmüşler, devrimi donuk, soyut bir olgu olarak değil, somut, canlı, dinamik bir olgu olarak ele almış, süreklilik içindeki kopuşu algılayabilmiş ve kendi kopuşlarını da bu şekilde gerçekleştirmişlerdir.

Daha ömürlülerinin baharında olan bu insanları şairin deyişiyle "en sekmiz lüverin namlusundan fırlayarak" herkesten daha önce "ipi göğüslemeye" götüren şey, onların cesareti, düşünce ve davranışlarının kopmaz bir şekilde birbirine bağlı oluşu, "girişip görme" diyebileceğimiz pratik devrimcilikleri, bitmez tükenmez halk sevgileri, halkın devrimci olduğuna duydukları sonsuz inanç ve gösterdikleri eşine az rastlanır kararlılıktır.

Paulo Coelho, Işığın Savaşçısının El Kitabı adlı eserinde adeta onları anlatmaktadır. "Dünyanın bütün yolları, savaşçının yüreyine çıkar" demektedir, "savaşçı, hayatının içinden kesintisiz akan tutku Irmağına tereddütsüz atlar". Bir savaşçının başkalarının kendisine biçtiği rolü, oynamaya çalışarak zaman yitirmeyeceğini söyler Coelho, "ışığın savaşçısı, yüreyinin sessizliğinde kendisine yol gösterecek bir ses duyacağını bilir" der; "savaşçı, gerçekten güvenebileceği şeyi kurmaya bakar. Şu üç şeyin her zaman kendisiyle birlikte olmasına dikkat eder: inanç, umut ve sevgi" ... Ve belki de kitabın en güzel cümlesinde, adeta bizim "eski tüfekleri" anlatır: "Bir savaşçı, başını eğemez, eğer eğerse hayallerinin ufakunu göremez olur" ... Bugün geçmiş için nostaljiden öte bir şey olarak bahsetmeyen başlarını eğmiş olanlarla, hala yoldaşlarının hayallerini gerçekleştirmek için başeğmeden mücadeleyi sürdürenler arasındaki fark bu kadar açık ve kesindir.

Bugün "Nurhak Bize Ne Anlatıyor?" diye sordüğümüzde verdiğimiz cevap, eğer bugüne de hitap edebiliyorsa doğru yerde duruyoruz demektir. Bazılarının Nurhak'tan "bir daha asla yapmama" sonucu çıkardıklarını biliyoruz. Devrimden vebadan kaçır gibi kaçıyorlar. Onların ağızında Sinanların adı ayrıksı duyuyor. "Unutmak İhanettir" sözünü yineliyorlar; ama asıl ihanetin onların adının arkasına sığınarak düzen kulvarında yürümek olduğunu, "tatlı su sosyalistiği" yapmak olduğunu unutturmaya çalışıyorlar. Biz, "onları anmak, onlar gibi savaşmaktır" dediğimiz zaman, "nereden çıktı bunlar" der gibi yüzümüze bakıyorlar. Çünkü, bugün Denizlerin, Sinanların gerçek yoldaşları savaşmaya devam ettikçe, onlar, buldukları noktanın çürümüş kokusunu daha fazla duyuyorlar. Romalılar, savaşçıları öldükleri zaman, "öldü" demezlermiş, "yaşadı" derlermiş. Bugün, gerçekten devrimci olanlar, Nurhak savaşçıları için "yaşadı" diyorlar. Nurhaklarda yakılan devrim ateşinin üzerine su dökmeye çalışan "yaşayan ölümler" ise, onların gölgesi altında huzur bulmaya çalışıyorlar. Onlar adına üzgünüz; çünkü bu topraklarda devrim mücadelesi hiç kesintiye uğramadı, bundan sonra da uğramayacak. "Öldü Sinan, doğdu Taylan/ omuzladı silahını" diyen milyonlarca insan var olduğu sürece, onların kavgaya bayrakları en yükseklerde dalgalanmaya devam edecek.

Nurhak, bize bir nostaljiyi ifade etmiyor. Nurhak, bir savaş çağrısıdır. Doğru yerde ve doğru zamanda tarihe devrimci bir müdahaledir. Yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevenlerin yaptıkları bir müdahale... İşçi emekçilerin daha güzel bir dünyada yaşamaları için savaşanların pratiği... Nasıl yaşanacak, nasıl savaşılacak ve yeri geldiğinde nasıl ölünecek sorularının yaşamdaki karşılığıdır Nurhak. Ve üzerine bir gün mutlaka o çok özlediği güneş doğacaktır.

Şişecam İşçilerine Yine Grev Yasağı!

22 Mayıs günü, Resmi Gazetede yayımlanan Bakanlar Kurulu'nun 16.5.2017 günlü 2017/10327 sayılı kararı ile Kristal İş'in 24 Mayıs tarihinde başlatacağı grev, "Milli Güvenliği bozucu" nitelikte görüldüğü iddiasıyla, 60 gün süreyle ertelendi.

Grevin ertelenmesi, Sendikalar Yasasına göre ertelenme değil, yasaklanması anlamına geliyor. Grevi ertelenen sendikalar, 60 günün sonunda da greve çıkamıyor ve uzlaşmak zorunda bırakılıyor.

Sendika ile patronlar arasında 12 Aralık 2016 tarihinden bu yana süren toplu sözleşme görüşmeleri uzlaşmazlıkla sonuçlanmış ve sendika 8 Mayıs günü yaptığı toplantı sonrasında 24 Mayıs tarihinde greve çıkma kararı aldığını duyurmuştu.

Erteleme kararı Trakya Cam San. AŞ, Paşabahçe Cam San. Tic. AŞ, Anadolu Cam San. AŞ, Cam Elyaf San. AŞ, Anadolu Cam Yenişehir San. AŞ, Trakya Yenişehir Cam San. AŞ ve Şişecam Otomotiv AŞ ile bunlara bağlı işyerlerini kapsıyor.

Sendikaların 2014 ve 2003 yıllarında da aldığı grev kararları da aynı gerekçeyle, hukuka aykırı olarak ertelenmiş; sendikaların Danıştay ve Anayasa Mahkemesi nezdindeki girişimleri sonuçsuz kalmıştı. Bunun üzerine Uluslararası Çalışma Örgütüne (ILO) başvurmuş; ILO Sendika Özgürlüğü Komitesi, Kristal İş'i haklı bulmuş ve grev ertelenmesinin 87 sayılı ILO sözleşmesine aykırı olduğuna karar vermişti.

Cam İşçisi Grev Yasağını Kabul Etmiyor Eyleme Devam...

Cam işçilerinin 24 Mayıs'ta başlayacak olan grevinin yasaklanmasının ardından işçiler tüm fabrikalarda iş başı yapıyor. 26 Mayıs günü fabrika önlerinde grev yasağı protesto eylemleri yapıldı.

Cam işçileri kimi zaman fabrika dışında seslerini duyurmaya devam ederken, talepleri kabul edilinceye kadar fabrikalarda her vardiyada bir saat geç iş başı yaparak, grev yasağı protestosunu sürdürüyor.

Istanbul'a en yakın cam fabrikası olan Cam Elyaf'taki işçileri ziyarete gittiğimizde çevik kuvvetin fabrika dışına çıkılmasını engellediğini öğrendik.

Fabrikaların dışına çıkılmaması üzerine işçiler her vardiyanın bir saat geç iş başı yapması kararı almışlar. Fabrikaya gittiğimizde Kristal İş Sendikası Gebze Şubesi Başkanı Cihat Ergin ve işyeri temsilcileri ile karşılaştık.

Cihat Ergin, 24 Mayıs günü ve kısmen dün fabrika dışında eylemlerini yaparak grev yasağını protesto ettiklerini, fakat çevik kuvvet polislerinin sürekli tacizi ve uyarılarıyla karşılaştıklarını anlattı.

Cam işçilerinin zaten bıçak kemiğe dayanmış haldeki öfkelerinin grev yasağıyla daha da bilendiğini aktaran Ergin "İşçilerin artık geri durmak, taleplerinde vazgeçmek gibi bir şansları kalmadı. Daha önce de grev yasağıyla karşıma çıkmıştı. Çok küçük bir takım kazanımlarla üretimi sürdürmeyi kabul ettik. Fakat artık üretimi sürdürebilecek durumda değiliz. Çünkü yaşamamız sürdürülebilirlikte değil. Bu yalnızca Cam Elyaf için değil tüm şehirlerdeki fabrikalarımız için geçerli. Bıçak kemiğe dayanmış bir durumda işçiyi çalıştırmanın üretin diyebileceğimiz mümkün değil" dedi.

Fabrika dışına çıkılmasının de engellenmesi üzerine işçilerin her vardiyada bir saat geç iş başı yaptığını belirten Ergin, "taleplerimizin karşılanmasını bekliyoruz. Eğer bu hafta içinde bir gelişme olmazsa giderek vardiya başlarında işe geç başlama saatini arttırarak eylemlerimizi sürdürüreceğiz" dedi.

Kristal İş Sendikası'nın genel merkez düzeyindeki görüşü ve tutumu konusunda ise, genel merkezle zaman zaman sıkıntılar yaşandığını, fakat bu kez genel merkez yönetiminin de grev yasaklanmasına tepkili olduğunu, çünkü işçinin artık yaşamını sürdürme şansının kalmadığını dile getirerek, bu grev yasağına karşı işçilerle birlikte hareket ettiklerini ve tüm fabrikalarda olabildiğince eş zamanlı hareket edilmesi çabasında olduğunu belirtti.

Metal işçilerinin de aynı durumla karşı karşıya olduğuna değinen Ergin, onlarla da birlikte bir dayanışma örmeye çalışacaklarını ifade etti. Ergin, işçilerin vardiyalarına bir saat geç başlarken de "Bu grev yasağıyla ne devlet ne de cam elyaf patronları kar etmiyor; bizim isteğimiz yaşıyabileceğimiz bir ücret, şu gecikmelerden kaynaklı zararı bile bizim istediğimiz şartları karşılamaya yeterde artar" dediğini belirterek, bu aşamadan sonra işçiler için geri adım atılmasının mümkün olmadığını söyledi.

İşçiler her vardiya başlangıcında bir saat geç iş başı yaparak, bir gelişme olmadığı durumda da vardiyalarda iş başı yapmama süresini aşamalı olarak arttırmaya devam edecekler.

Cam İşçileri Eylemde

Çayırova Cam Elyaf

Kristal-İş Sendikası'nın Şişecam'a bağlı bazı cam sanayi işyerlerinde aldığı grev kararı milli güvenliği bozucu nitelikte görüldüğünden iki ay süreyle ertelendi. Çayırova'da kurulu bulunan Cam Elyaf'ta işçiler grevni yasaklanmasını protesto etmek için 25 Mayıs günü işyerini terk etmezken birçok sendika ve DKÖ yöneticisi de cam işçilerine destek vermeye geldi.

Bursa Anadolu Cam

Bursa Yenişehir Anadolu Cam fabrikası işçileri de 25 Mayıs günü fabrika içerisinde yürüyüş yaparak grevlerinin yasaklanmasını protesto etti.

"Direne Direne Kazanacağız", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganlarıyla yürüten işçiler, "Patron ve hükümet işbirliği yapıyor, OHAL'e dayanarak haklarımızı gasp ediyorlar. Eylemlerimiz sertleşecek. Kazanana kadar direneceğiz" dedi.

Eskişehir Şişecam

Eskişehir'de Türk-İş'e bağlı Kristal-İş Sendikası'nda örgütlü Şişecam işçileri, 24 Mayıs'ta başlayacak olan grevlerinin mahkeme kararıyla ertelenmesini protesto etti.

25 Mayıs günü Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Paşabahçe Cam Fabrikası önünde toplanan yüzlerce işçi "İş Ekmek Yoksa Barış Da Yok", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Grev Hakkı Engellenemez", "Yaşamın Sınıf Mücadelemiz" sloganlarını attı.

Fabrikanın bulunduğu yol güzergahından geçen araçlar da korna çalarak işçileri selamladı ve eyleme destek verdi.

Türk-İş'e bağlı Belediye-İş, Şeker-İş'e bağlı işçiler de cam işçilerinin eylemine katıldı.

Bir süre kaldırımda alkışlar ve sloganlarıyla bekleyen işçiler, daha sonra yola çıkarak yarım saat süreyle yolu trafiğe kapattı.

Eylemde konuşan Türk-İş Eskişehir Temsilcisi Necat Kılıç, demokrasiyle yürütülen hiçbir ülkede grev yasaklanmasının makul karşılanmayacağını ifade ederek "Bu grevin yasaklanma gerekçesi hiç kimseye inandırıcı gelmiyor. Geçmişte bir ideolojik amaçları vardı ona doğru gidiyorlar sanırsınız. Bu grevin ertelenmesinde hiçbir yasal hukuki yan görmüyoruz" dedi.

Bir bekâr işçinin geçim maliyetinin bin 910 TL olduğunu da dikkat çeken Kılıç, "Burada çalışan insanların ücret ortalamaları ise 2 bin lira. Ben aile bakanına sormak istiyorum. Bu insanların çoluğu çocuğu, sorumlu olduğu kimse yok mu" diye.

Kristal-İş Eskişehir Şube Başkanı Erdal Akyazı, hükümetin yanı sıra Şişecam patronuna da seslendi, "Cam işçisi hep bahsettiğinizin o ailenin bir parçası değilmiş, öyle mi? Cam emekçilerinin hakkını yiyeceksiniz, öyle mi? Hakkını vermediğiniz cam işçisinin huzur ve barış içinde üretim yapmasını bekleyeceksiniz, öyle mi? Mücadele bitmeyecek, cam işçisi pes etmeyecek" diye konuştu.

Açıklamanın ardından fabrikanın içine giren işçiler, idari binanın önüne yürüyerek burada gece vardiyasından çıkan diğer işçilerle birlikte oturma eylemi başlattı.

Grev Yasağına Karşı Omuz Omuza

DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş Sendikası, grevi yasaklanan Türk-İş'e bağlı Kristal İş Sendikası üyesi cam işçileriyle dayanışma eylemleri yapacaklarını duyurdu.

Birleşik Metal İş Sendikası "Metal İşçisi Cam İşçisinin Yanında" diyerek metal işçilerinin cam işçilerini yalnız bırakmayacağını söyledi.

31 Mayıs günü Şişecam Çayırova Cam Fabrikası işçilerini vardiya çıkışında ziyaret edeceğini ve örgütlü oldukları tüm fabrikalarda grevleri yasaklanan cam işçileri için dayanışma eylemleri yapacağını söyledi.

Grev yasağına karşı eylemlerin devam ettiği Mersin, Lüleburgaz ve Eskişehir fabrikalarındaki işçilere de dayanışma ziyaretleri yapacaklarını söyleyen Birleşik Metal İş, "Grev yasağına sessiz kalmayacak, sınıf dayanışmasını yükselteceğiz" dedi.

BEDA Enerji'de İşten Atmalara Karşı Oturma Eylemi

DİSK'e bağlı Enerji-Sen, BEDA Enerji'de işten atılan işçilerin işe geri alınması talebiyle BEDA Enerji'nin İstanbul Çağlayan'daki Genel Merkez binası önünde 22 Mayıs günü oturma eylemi gerçekleştirdi.

Enerji-Sen Genel Sekreteri Süleyman Keskin, BEDA Enerji'de işçilere Enerji-Sen üyeliğinden istifaya yönelik baskıların olduğunu, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmadan çalıştırıldıklarını aktardı.

Yapılan baskılara rağmen işçilerin geri adım atmadıklarını belirten Keskin, işçilerin ödenmeyen haklarına ilişkin davaların takip edileceği, sonuçlandırılacağı ve alacakların tahsil edileceği gibi gerekçelerle Tes-İş Sendikası tarafından işçilere baskı yapıldığını, fakat işçilerin sendikanın patron yanlısı tavırları nedeniyle bu baskılara karşı koyduklarını belirtti.

BEDA Enerji'de 15 yıldır çalışmakta olan ve işten atılan işçi Hayrullah Söylemez, basın açıklamasını okudu. BEDA Enerji'de çalışan 7 işçinin geçen hafta işten atıldığını, şirket yönetiminin farklı gerekçeler söylese de işten atılan bütün işçilerin ortak özelliğinin ödenmeyen alacakları ile ilgili şirkete açmış oldukları davalar olduğunu aktardı.

"İşten atılan işçiler kısa bir süre öncesine kadar işyerinde yetkili sendika olan Tes-İş sendikası üyesidir. BEDA Enerji yönetimi bu işbirlikçi sendikadan da desteğiyle işçileri davalarını geri çekmeye zorladı" dedi.

BEDA Enerji'yi dikensiz gül bahçesine çevirmek isteyen, işçilerin kazanılmış haklarına göz koyan şirket yönetimi ve buna destek veren işbirlikçi-sendikaya tepkilerini dile getiren Söylemez, "DİSK Enerji-Sen her zaman olduğu gibi görevinin başında ve işçilerin yanındadır" dedi.

Basın açıklamasının ardından işten atılan işçiler yaşadıklarını aktardı.

"Çalışmamızın Karşılığı 25/2 İle Atılmak Olmamalıydı"

7 yıldır BEDA Enerji'de çalışmakta olduğunu belirten Daimi Aydın, "Bizler emekçi insanlarız. Bu devlete, millete yıllarca hizmet verdik. Soğuk, kar, kış demeden direk tepelerinde size elektrik ulaştırmaya çalıştık. Fakat ben 25/2 ile işten atıldım. Yıllarca çalışmanın karşılığı 25/2 ile işten atılmak olmamalıydı. Ben bir ay sonra nişan yapacağım. Bin 700 lira kredi borcum var. 25/2 ile işten atıldığım için işsizlik maaşını alamıyorum. Şu an ne ile geçineceğimi düşünüyorum. Bu büyük bir haksızlık" dedi.

Uluslararası Af Örgütü'nde Taşeron Çalışmaya Karşı Grev

Uluslararası Af Örgütü (Amnesty International) insan hakkı ihlallerini kamuoyuna duyurmak için çalışan 15 Yüzyüze ekibinden 13'ü Af Örgütü'nün kendilerini taşeron olarak çalıştırdığını belirterek "İnsan hakları alanında çalışan bir kurumun taşeron çalıştırmasına karşıyız" diyerek 31 Mayıs günü iş bıraktı. 13 çalışan da talepleri yerine getirilinceye kadar eylemlerine devam edeceklerini duyurdu.

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni esas alarak çalışanlarıyla ve sendikayla sözleşme yapan Af Örgütü'nün Türkiye'deki iş hukuka göre taşeron işçi çalıştırmaya hakkı var. Ancak taşeron olarak çalıştırılan yüz yüze ekibi "Yasa üstü bir şeyden söz ettiklerini ve insan hakları kurumu olarak Af Örgütü'nün bunu yapmasını" eleştirdiklerini belirtiyorlar.

Taşeron çalıştırılan Af Örgütü çalışanları, Beşiktaş'taki Ab-basağa Parkı'nda basın açıklaması yaparak iş bıraktıklarını duyurdu.

Yüz yüze ekibinden Sena Sungur okuduğu açıklamada, Uluslararası Af Örgütü'nün 1961 yılından bugüne herkesin insan haklarına ulaşabileceği bir dünya için kampanyalar üretmiş, insan hakları ihlallerini önlemek üzere mücadele eden bir küresel hareket olduğunu hatırlattı.

Sungur, "Kendi misyonu ve prensipleriyle örtüşmeyecek çalışma koşullarını ne yazık ki kendi çalışanlarına dayatmaktadır" dedi.

Sahada çalışan Uluslararası Af Ö-

2006 yılından bu yana enerji işçisi olarak BEDA Enerji'de çalışan Ali Meral ise işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınmadan çalıştırılmakta olduklarını vurguladı. BEDA Enerji'de şu an yetkili sendika olan Tes-İş Sendikası'nın sarı sendika olduğunu ve bunu ispatladıklarını, Enerji-Sen üyesi olduklarını ve bu sebeple işten çıkarıldıklarını belirtti.

Şirkete Alacak Davası Açtı İşten Atıldı

2011 yılından bu yana Enerji-Sen üyesi olan Düzgün Özdemir, "13 bölgenin 13'ünde de sendika adına örgütlenme çalışması yürüttüm. Bu esnada tabi ki BEDAŞ hakkında dava açmıştım. Davam sürüyor. Davadan dolayı tehditler aldım. Katılmış olduğum toplantılardan dolayı BEDAŞ yönetimi bizden rahatsız oldu ve beni işten attı" diyerek işten atılma gerekçesini aktardı.

İşçiler işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmadığı için sık sık iş kazaları ve iş cinayet-

leri yaşandığını aktararak iş cinayetlerini yaşamıyıp yitiren arkadaşlarını hatırlattılar.

"İşçiler Kazanacak, Enerji-Sen Kazanacak"

Enerji-Sen Genel Sekreteri Süleyman Keskin, yapılan baskıların hiçbir zaman işçilere geri adım atmadığını, yıllardır topluma elektrik ulaştırmaya çalışan işçilerin mücadelesini sürdüreceklerini ifade ederek "Atılan işçiler işlerine geri alınmaya kadar mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz. BEDA Elektrik'te süren bu haksızlığa karşı işçiler kazanacak Enerji-Sen kazanacaktır" dedi.

Keskin, işçilerin işe iadesi için her Pazartesi saat 11.30-12.00 arasında BEDA Enerji önünde oturma eylemi yapmayı sürdüreceklerini da belirtti.

Arıza Bakıma Gitti Elleri Yandı!

İşçilerin oturma eylemi sona ererken Gaziosmanpaşa bölgesinde arıza biriminde çalışan ve elleri yanan arkadaşları Sinan Çelik'in geldiğini gören arkadaşları hemen onun yanına gittiler.

Sinan Çetin, 9 Mayıs günü arıza gidermek üzere gittiği trafoda, hatta elektrik olup olmadığını anlamalarını sağlayan kaide kırık olduğu için hatta akım olmadığını düşünerek kaideye dokunduğunu ve patlama olduğunu belirtti. Sinan Çelik'in her iki eli de dirseklerine kadar kıpırmızı yanık ve yara içindedi.

gütü'nün 'yüzyüze' çalışanlarının kampanyaların belki de emeği en yoğun görevini sırtlandıklarını ifade eden Sungur, hak ettikleri karşılığı alamadıklarını söyledi.

Uluslararası Af Örgütü kampanyalarına destek bulmaya gayret eden çalışanların hem fiziksel hem psikolojik olarak yıpratıcı bir işi üstlendiğini belirten Sungur, "Af Örgütü çalışanları arasında ücret dengesinin söz konusu olmadığını, saha çalışanlarına yönelik ciddi bir haksızlık ve ayrımcılığın yaşandığını belirtmek durumundayız. Yüzyüze Projesinde çalışanlar güvensiz bir şekilde çalıştırılmaktadır."

Yüzyüze projesinin çalışanları, Sendikası(Sosyal-İş) Af Örgütü çalışanlarının sahibi olduğu birçok temel haktan ve yol, eğitim ödenği gibi birçok sosyal haktan yoksun bırakılarak bir insan kaynakları şirketine çalışıyor gösterilmektedir. Çoğunluğu üniversite öğrencisi olan insan haklarına duyarlı bireyler olarak bu durumun işçi haklarına dolayısıyla insan haklarına aykırı olduğunu düşünmekteyiz" dedi.

Af Örgütü'nün kendi içerisindeki çalışma koşullarının insan haklarını ihlal etmeyen bir biçimde düzeltilmesi gerektiğine inandıklarını belirten Sungur, çalışanlar arası ücret adaletsizliğinin bir an önce giderilmesi, iş şartlarının iyileştirilmesi ve güvenceli çalışma taleplerini vurguladı.

Sungur, "Taleplerimiz yerine getirilene kadar bugünden itibaren iş bırakarak greve gitme kararı almış bulunuyoruz" dedi.

Uluslararası Af Örgütü'nün "Yüzyüze" ekibi, sokakta insanlara Af Örgütü'nün çalışmalarını anlatan ve kampanyaların devamı için destek toplayan çalışanlar.

Olayın arkasından gerekli yerleri aradıklarını fakat bölgedeki arkadaşları ve sendikanın sorununa ilişkin kendisiyle görüştüğünü fakat şirket yetkililerinden kimsenin olayla ilgilenmediğini belirtti. Hastaneye giderek gerekli raporları ve ilaçlarını alan Çelik, elinde ilaçlarıyla basın açıklamasına gelmişti.

İşçiler arkadaşlarının yaşadığı durumun benzerini pek çok arkadaşlarının yaşadığını aktararak, "Alınabilecek çok basit önlemler alınmadığı için onlarca arkadaşımız kaza geçiriyor. İş cinayetlerinde aylarca yıllarca birlikte çalıştığımız kardeşlerimizi kaybettik" diyerek can güvenliği olmadan çalıştırıldıklarını vurguladılar.

"Tes-İş'in Patron Yanlısı Olduğu Son Sözleşmeden Belli"

İşten atılan işçilerin hemen hepsi uzun yıllardır BEDA Enerji'de çalışmış olan enerji işçileri. İşçilerin Enerji-Sen'den istifa etmeleri için çeşitli yöntemler uygulanmış. Tes İş Sendikası pek çok işçiye, şirketin gasp ettiği alacaklara ilişkin davaları açacakları ve ücretlerini alacakları yönünde vaatlerde bulunmuş. Kimi işçilere şirket yönetimiyle birlikte çeşitli baskılarda ve tehditlerde bulunulduğunu belirten işçiler, Tes-İş Sendikası'nın nasıl patron yanlısı olduğu yaptığı son sözleşmeden belli. Bu sene başında şirketle yaptıkları protokolde "geçici görevlendirme" maddesinin eklendiğini, şirketin de bunu gerekçe göstererek, Enerji Sen üyesi ve öncü olan işçileri Yozgat, Tokat, Sivas gibi başka şehirlere göndermeye çalıştığını aktardılar.

"Eğitim Almaya Yozgat'a Gidecekmışim"

Daimi Aydın, BEDA Enerji'de 7 yıldır çalışan bir işçi, Aydın'da eğitim semineri olduğu iddiasıyla Yozgat'a gitmesi söylenmiş. "Eğitim bahane, 7 yıldır çalışan işçiye neyin eğitimini verecek. Yok benim şimdi eğitime ihtiyacım varsa bu neden Yozgat'ta yapılıyor: Ve beni 7 yıl nasıl çalıştırmışlar?" diye soruyor.

Geçici görevle başka şehirlere gönderilecekleri söylentileri başlayınca Hayri Söylemez, arkadaşlarıyla konuşmalarında ve mesajlaşmalarında "Tamam, benim için fark etmez, hangi şehre gönderirlerse giderim" demiş. Fakat meselenin geçici görevle göndermek olmadığını Söylemez'in işten atılmasıyla zira da net bir şekilde ortaya çıkmış oluyor. Daha "Nereye gönderirlerse giderim" diyen Söylemez de işten çıkarılmış durumda.

İşten atılan işçiler, gönderilecekleri söyledikleri şehirlerdeki müdürlükleri aramışlar, "Şirket bizi oraya gideceğiz, gelirken nasıl yapacağız, kalacak yer, yemek vs. sorunlarını nasıl çözeceğiz?" diye sormuşlar.

"Bizi gönderecekleri şehirdeki müdürlük benim oraya gideceğimden habersiz. Önce 'Bizim bilgimiz yok' diyorlar. Sonra toparlamaya çalışıp 'Sen gel de bakarız. Bir Tokat, Sivas havası alırsın. Öğle yemeğini karşıyoruz. Kalacak yer için de bakarız artık bir şeyler' gibi bir şeyler söylüyorlar" diyen işçiler, "maksat bizi zor durumda bırakıp, 'gitmiyorum' dedirtmek ve işten çıkartmak. Ama buna da ihtiyaç kalmamış anlaşılacak, giderim diyen arkadaş da bizim gibi işten atıldı" diyorlar.

Beda Enerji Önünde 2. Oturma Eylemi

İşten atılan DİSK Enerji-Sen üyesi Beda Enerji işçileri, 29 Mayıs günü Çağlayan'daki Beda Enerji Genel Merkezi önünde başlattıkları oturma eyleminin ikincisini gerçekleştirdi.

İşçiler yaptıkları konuşmalarla Beda Enerji'de işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri alınmadığını, bu nedenle sık sık iş kazaları yaşadıklarını, bir çok arkadaşlarını iş cinayetlerinde kaybettiklerini anlattılar.

Beda Enerji'de Enerji-Sen üyesi işçilere sendikadan istifa etmesi için baskı uygulandığını ve "geçici görev", "eğitim" adı altında başka şehirlere gönderilmeye çalışıldığını ve 8 işçinin işten atıldığını da anlatıldı.

DİSK Enerji-Sen Genel Sekreteri Süleyman Keskin ise işçilerin işlerine geri dönünceye kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirtti.

Temiz Olmayan İşçiye Tedavi Yok

Pakistan'da kanalizasyon temizleyen İrfan Masih, 3 kanalizasyon işçisiyle birlikte Umerkot kentinde kanalizasyon temizliği yaparken baygınlık geçirdi.

Devlet hastanesine kaldırılan 30 yaşındaki Masih, oruç tutan doktorlar tarafından "temiz olmadığı" gerekçesiyle tedavi edilmedi.

Ölen işçinin annesi "doktorlar onu tedavi etmeyi reddettiler çünkü oruç tutuyordular ve oğlumun temiz olmadığını söylediler" derken, kardeşi de kardeşinin bedenini temizlediğini, doktorların bundan sonra oksijen tüpü gönderdiğini, ancak gönderilen tüpün boş olduğunu, yeni bir tüp bulunana kadar da kardeşinin hayatını kaybettiğini söyledi.

Doktorların işçiyi tedavi etmemesi sebebiyle hastanenin önünde 10 saat süren bir protesto yapıldı.

2012 yılında söz konusu kanalizasyonda 2 işçi daha yaşamını yitirmişti.

İzmir Aliğa'da işten çıkarılan petrol işçisi Onur Ulu, sendikanın karar almaması üzerine 23 Mayıs'ta tek başına eyleme başladı. Onur Ulu, 3 Haziran itibarıyla eyleminin 11'inci gününde.

İzmir Tat Gıda'da Grev Kararı

Türk-İŞ'e bağlı Tek Gıda-İŞ ile Koç Holding'e bağlı Tat Gıda arasında sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine grev kararı alındı.

Tek Gıda-İŞ Sendikası'ndan 24 Mayıs günü yapılan açıklamada "Bünyesinde Türkiye'nin önde gelen işletmeleri SEKSÜT, Söke Süt, Pastavilla, Tat Konserve gibi işyerlerini barındıran Tat Gıda San. ve Tic. A.Ş.'de 07.06.2017 tarihinde uygulamaya konulacak grev kararı Mustafa Kemal Paşa şubemiz ve İzmir 3 Nolu şubemiz tarafından TAT GIDA iş yerlerine asıldı. Grev kararımızın her iki tarafı hayırlı ve uğurlu olmasını diliyoruz" denildi.

YAŞAM KİTLELERİ DEVİRİME İTİYOR

İ. CEVAT ÇETİNER

6 Mayıs tarihli Cumhuriyet gazetesinde Orhan Bursalı, CHP tabanındaki yüzbinlerin dillendirdiği düşünceleri aktarıyor.

"... Birisi saldıracak diye demokratik hakkını kullanmayanların ülkesini mi bize layık görmektedir Kemal Bey?"

"...YSK önünde protesto gösterisi yapmaya çağırıyorum diyemedi. Eğer sıcakta sıcakta böyle bir çağrıda bulunsaydı, sadece Ankara'da ve İzmir'de bile 10 milyona yakın insan sokaklara dökülür, her şeyi bir anda değiştirirdi. Eğer halk sokağa dökülürse kan dökülürmüş, bir palavradır. Belki münferit saldırılar olacaktı ama asla evet oyu verenler sokağa falan dökülmeyecekti. Onlarda böyle bir kültür, bilinç, cesaret ve ideolojik bağlılık yoktur..."

Bunlar ne anlama geliyor?

Bir; devrimin toplumsal tabanının en geri, en statü-kocu kısmının dahi demokrasinin sokaktan geçtiğini anlamış ve kabul etmiş olduğu.

İki; sokakta demokrasi mücadelesi vermenin bir bedeli olduğunu bildikleri ve bunu göğüslemeye hazır hale geldikleri anlamına geliyor.

Bu gerçeklik ortadayken, kendisine devrimciyim diyenlerin gerek 16 Nisan akşamı gerekse de 1 Mayıs'ta ne yapması beklenir?

Tutarlı, ısrarlı ve kararlı bir şekilde kitleleri sokağa çağırması değil mi? Çünkü devrimciler bilir ki, bu koşullarda sokaklarda yaratılacak devrimci atmosfer, düzenle hesaplaşma hamlesi; bu yığınları bir mıknaş gibi kendine çekecektir. Böylece bir toplumsal devrim için sokaklarda kurulması gereken en geniş en kitlesel birlik sağlanmış olacaktır.

Peki ortalama sol ne yaptı?

Bir Mayıs'ta Bekogillerin ardına sığınarak aşıktan bu sorumluluktan kaçtı. Hamasetle geçiştirdi 1 Mayıs'ı. 16 Nisan'ı ise, cılız söylemlerle geçiştirip, ilk fırsatta 2019'u kazanma lafazanlığına sarıldılar. Tıpkı CHP gibi.

CHP'nin böyle davranması anlaşılır. Düzen partisi. Asıl işi düzeni, kurucusu olduğu devleti korumak. Zaten bunu da gizlemiyorlar. Açıkça söylüyorlar. "Neden hayır oyu veren kitleleri YSK'nın kapısına dayamadınız" sorusunu cevaplayan Kılıçdaroğlu, şöyle diyor: "... böyle bir hareket yapsaydık, kesin kan dökülecekti. Ve süreç bizim kontrolümüz dışında başka mecraya aktılacaktı... Gençlerin enerjisine gem vurduk, biliyoruz... Kavga ile sonuç alamayız, bu başka süreçleri tetikleyecektir."

Gençliğe, kitlelere gem vurduk, sokaktan uzak tutarak enerjisini düşürdük söyleminin devrimci literatürdeki karşılığı; var olan ayaklanmacı ruh halinin farkındayız ve bunu pasifize etmeye çalıştık"tır. Dedikimiz gibi, devlet partisi için gayet anlaşılır bir davranış. Onlarda biliyor ki, gelecek bir ayaklanma sadece AKP'yi değil, tüm düzeni silip süpürme potansiyelini taşıyor.

Çünkü, kitleler sokağa çıkıp doğrudan eyleme yöneldiklerinde kısa zamanda devrimcilerle bağ kuruyor ve onların etkisi altına giriyorlar.

Çünkü, devrimciler, büyük yığınlar karşısında küçük olsalar da, sahip oldukları deneyim ve örgütlenme yeteneği ile kısa zamanda geniş kitleleri yönlendirme yeteneğine sahipler.

Çünkü devlet, tarihinin en zayıf dönemini yaşıyor.

Ne diyor Kılıçdaroğlu, "süreç bizim dışımızda başka mecraya akacaktı..." Doğru akacaktı. Korkuları anlaşılır. Davranışları kendi açılardan gayet mantıklı; düzeni korumak onların birincil görevi.

CHP'nin seçim akşamı bu yaptığını; Bekogiller ve ortalama sol hem seçim hem de 1 Mayıs günü yaptı. Yani CHP'nin bir yaptığını onlar iki kere yaptı. Double! Ortalamanın çabası takdire şayan! İyi de CHP düzeni koruyordu, ya siz neyi koruyordunuz?

Tarih bir kez daha gösteriyor ki, devrime gitmek isteyen halkların burjuvaziyle hesaplaşabilmek için öncelikle reformistlerin, ortalama solun barikatlarını aşması, onlarla hesaplaşması gerekiyor. Ortalama solun, reformizmin sadece politik değil aynı zamanda fiilen kurduğu barikatlar aşılmalı zorundadır. Bu bilinmeden ve göze alınmadan daha fazla ilerlenemez.

Leninistlerin bu konudaki en büyük dayanağı, CHP tabanını bile saran ayaklanmacı ruh halidir. En büyük dayanak budur. Bu dayanağa hem ajitasyon-propaganda ile hem de eylemsel olarak seslendirildiği ölçüde, devrimin önderi konumuna gelinecektir. Hayır meclislerinde, seçime hile karışması halinde ne yapılacağı tartışılmaya başlanınca; ortalama sol tarafından dağıtılmak istenmesi buna iyi bir örnektir. Onlar, devrimci kitlelerin önünde tartışmaktan korkar. Yaşamın kendisi ise kitleleri devrime itiyor. Devrime itilen kitleler ise, kendilerini Leninistler'de buluyor.

Ayşe Deniz Karacagil Ölümsüzleşti

Deniz Karacagil (Destan Temmuz) Rakka'da IŞİD vahşilerine karşı savaşıırken 29 Mayıs sabahı ölümsüzleşti.

"Güç iştir bir tarihi insan gibi yaşamak; Bir hayatı insan gibi tamamlamak... Devrim için, ezilen halkların özgürlüğü için 'Bir ömür de benden' dedi İbrahim Tufan, 'Bir ömür de benden' dedi Ayşe Deniz..."

Gezi'den Rakka'ya uzanan bir yaşam...

O'nu hepimiz Gezi eylemlerine katıldığı için tutuklanması ve "kırmızı fular taktığı için" 103 yıl hapis cezasına mahkum olmasıyla tanıdık...

Oysa o, ilk bulunduğu fırsatta, faşizmin zindanlarında olmak yerine özgür topraklara, Rojava'ya giderek MLKP saflarında IŞİD'e karşı olan savaşında yerini almıştı.

24 yaşındaki Ayşe

İbrahim Tufan Eroğluer Ölümsüzleşti

yaşta şehit düşmüştür. İki Türkiyeli devrimci, iki devrim fidanı, yan yana, omuz omuza savaşmış, öyle de ölümsüzleşmiştir" dedi.

Birleşik Özgürlük Güçleri (BÖG) savaşçısı İbrahim Tufan Eroğluer (Hasan Ali) Rakka'nın özgürleşmesi için IŞİD'e karşı verilen savaşta ölümsüzleşti. BÖG, yaptığı açıklamada Eroğluer'in MLKP savaşçısı Ayşe Deniz Karacagil (Destan Temmuz) ile birlikte omuz omuza savaşırken ölümsüzleştiğini duyurdu.

BÖG açıklamasında, "Birleşik Özgürlük Güçleri savaşçısı İbrahim Tufan Eroğluer (Hasan Ali) yoldaşımız ve siper yoldaşımız MLKP savaşçısı Ayşe Deniz Karacagil (Destan Temmuz), 29 Mayıs 2017 tarihinde Rakka cephesinde, IŞİD çetelerine karşı yürütülen sa-

Mayıs ayında Toprağa Düşen Devrim Savaşçıları Onurumuzdur

İsviçre'nin Basel kentinde Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nin çağrısı ile 26 Mayıs günü saat 18.00'de şehir merkezi olan Markplatz'da bir açıklama yapılarak Mayıs ayında ölümsüzleşen devrim savaşçıları anıldı.

Saygı duruşuyla başlayan anma Kürtçe, Türkçe yapılan açıklamaların ardından Şehit Namirin sloganları ile sonlandırıldı. Anmaya diğer devrimci parti ve kurumlar da destek verdi.

Anmada okunan açıklamada Mayıs ayının Türkiye ve Kürdistan topraklarında sayısız devrim savaşçısının faşist devlete karşı devrim için, sosyalizm için savaşıırken toprağa düştükleri ay olduğu söylendi.

DKP Önderi ve Birleşik Özgürlük Güçleri Komutanı Ulaş Bayraktaroğlu, Aliboğazı Şehitleri 12'ler, HPG savaşçıları, YJA-Star Askeri Konseyi üyesi Nalin Muş, Helin Dersim, Haki Karer, Halil Çavgun, Mehmet Karasungur, Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık, Mahmut

Zengin, Gurbet Aydın, bu yiğit devrim savaşçıları akla ilk gelenler.

Faşist Türk devletinin ve dinci faşist iktidarının katliam ve cinayetlerdeki başlıca amacının Türkiye ve Kürdistan devrimini ezmek, ortadan kaldırmak olduğu söylenen açıklamada bu katliamlarda yalnız olmadığını, başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin gizli/açık desteğini arkasına aldığı vurgulandı; "Çünkü, bunlar da en az faşist Türk devleti kadar birleşik devrimimizin zaferinden, Türkiye'nin sosyalizmin kollarına düşmesinden korkuyorlar" denildi.

Bu saldırılara rağmen devrim savaşçılarının devrimin zaferi için gözünü kırpmadan ölüme gittiğini, her katliamdan, her cinayetten sonra devrim ateşinin daha da yayıldığını, daha da kuvvetli bir güce ulaştığını söyleyen açıklamada "İşte Rojava'da, Kürdistan'da Türkiye'de toprağa düşenlerimiz; işte bu topraklarda canını feda etmeye hazır on binlerce insanımız. Şairin

dediği gibi 'Halkız biz, Yeniden doğarız ölümlerde' ve her ölümden sonra yeniden doğduk, çoğaldık, Denizlere akan nehirler olduk.

Bugün hala ayaktaysak, bugün hala devrim bayrağını yükselterek dalgalandırıyorsak bunu toprağa düşen devrim savaşçılarına borçluyuz. O yiğit devrim savaşçıları ki, idam sehpasında bayrak gibi dalgalanmasını bildiler, o yiğit devrim savaşçıları ki, işkencede devrimin türküsünü söylemeye devam ettiler; O yiğit devrim savaşçıları ki, ölümün üstüne üstüne yürüdüler. Onların bizlere bıraktıkları mücadele bayrağını dalgalandırmak, onların bizlere devrettiği mirası yaşatmak, geliştirmek, zafere taşımak boynumuzun borcudur ve bunu mutlaka başaracağız" denilerek sona erdi.

Şehit Namirin !

Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür !

Faşizmi Yeneceğiz Halklarımız Kazanacak!

Basel'den Leninistler

Sur'da Yıkımlar

"Yıkacağız", "çıkın" diyorlardı. "Sağlam kalan evlerinizi, mahallelerinizi de başımıza yıkacağız" diyorlardı.

Sur'un sağlam kalan mahalleleri Alipaşa ve Lalebey Mahallelerinde uzun süren yıkım tartışmalarında, Perşembe günü elektrik ve sular kesilmiş, yıkım yapılacağı duyurulmuştu. Karşı çıkan halka Pazartesi gününe kadar evlerini boşaltma zamanı tanınmıştı.

23 Mayıs günü sabah saatlerinde kepçelere Sur'a girildi, sular kesildi. Mahallede boş bulunan evlerin yıkımına başlanırken, polisler de zırhlı araçlarıyla mahallenin çevresini ablukaya aldı. Yıkıma izin vermek istemeyen Alipaşa ve Lalebey mahallelerinde kepçelere ve zırhlı araçlara karşı ilk kadınlar bedenleriyle barikat oldu.

Kepçelerin Sur'u yıkmasına izin vermeyeceklerini söyleyen kadınlar, kepçelerin sokaklara girmesine izin vermedi.

Kepçeler mahallede boş olan evleri yıkmaya başladı.

Günlerdir susuz ve elektriksiz kalan Sur halkı, yemeklerini de elbirliği ile hazırlıyor ve yine hazırladıkları ortak sofralarda birlikte yiyor yemeklerini.

Suriçi'nde Yine Talan

Yaşamdan kovulan insan rengidir burada gördüğünüz.

Suriçi'nde yıkımlar devam ediyor. Burası uzunca zamandır devletin "kentsel dönüşüm" adı altında rant için göz diktiği yerlerden sadece birisidir. Yaklaşık 8 yıl önce yine yıkım araçları ve silahlı güçlerle mahallelere girilmeye çalışılmıştı. Halkın örgütlü direnişi bu talancılara ilerleyişini durdurmuştu. Ve işte yine geliyorlar. Peki halk bu yıkımları yine durdurabilecek mi?

Kent savaşları sonucunda 4 mahalle tamamen yok edildi. Bilinçli bir şekilde evler bombalandı. Sonrasında dozerlerle yıkılan mahalleleri. Böylece kendilerine savaştan bir de rant çıkardılar. İşte şimdi de Alipaşa ve Lalebey mahallelerine göz dikmişler. Mütteahhitler aracılığıyla önce ikna çalışmaları başlatıldı. Ev sahiplerine ulaşılarak kimine az kimine çok para verildi. Bu yöntem ile kimi evler satın alındı. Zaten devlet burayı yıkacak siz paranızı alın çıkın denildi. Gitmek istemeyenler tehdit edildi. Tehditler en sonunda mahallelerin suları ve elektriklerinin kesilmesine varırdı. Aynı zamanda boşaltılan evleri yıkmaya başladılar. Yıkımlar başlarken hala mahallede yaşamını sürdüren halkın da buna karşı eylemleri oldu. Önce mahalle içinde yapılan eylemler sonrasında dışarıya taşındı. Valilik yürüyüşü yapıldı. Ancak vali ile görüşemediler. Polisin sert saldırısıyla karşılandılar.

Mahallelerde yaşayan halkın tamamı yoksul ailelerden oluşuyor. Buradan asla çıkmak istemiyorlar. Ve çıksalar da gidebilecekleri bir yer yok. Adlarına bankalara para yatırılmış. Mesela dört ailenin oturduğu bir binanın fiyat bedeli 52 bin lira olarak belirlenmiş. Ayrıca bina altında bulunan dükkan da bu fiyata dahildir. Ne demek istediğimizi bir tek örnek vererek de anlatabildik galiba. Para konusu dışında buranın bir yaşamı, kültürü var. İnsanlar bunu terketmek istemiyorlar.

Gidip sokaklarında dolaşılıyor yıkılması planlanan ve yıkılan yerlerin. Kapı önlerinde yaşlılar ve çocuklar var çoğunlukla. Bizi gören hemen konuşmak için öne atılıyor. Dertlerini anlatmak ve seslerini duyurmak çabasıydılar. Suları üç gündür kesilmiş. Bazı bölgelerde ayrıca elektrıklar de kesilmiş. Camilerden iç içe geçirilmiş hortumlarla sokaklara su taşınıyor. Bir bakıyoruz küçük çocukların ellerinde plastik bidonlar var. Bir bakıyoruz yaşlı kadınlar ve ya gebe kadınlar plastik bidonlarla su taşıyorlar evlere. Bunun geçici bir çözüm olduğunu da biliyorlar. Düşünün: elektrik yok, su yok, iş yok... Polis baskısı var, yoksulluk var... Yaşamdan kovulan insan rengidir burada gördüğünüz.

Oturup sohbet ediyoruz kapı önlerinde. Hiçbiri gitmek istemiyor. Yaşlı bir teyze anlatıyor: "Ben buraya gelin geldim. Çok anım var burada. Şu damın üzerinde oturmak, uyumak gibisi var mı? Şimdi de hastalıklarım var. Kapının önüne çıkmazsam içeride yaşayamam. Ben nasıl gidip dairelerde yaşayayım..." diyor. Bir başka kadın konuşuyor: "Zaten yoksulum dünyada yer yok..." diyor. Ötede bir kadın daha: "Evlirimizi başımızda da yıksalar, bırakıp gitmeyeceğiz" diyor. Gördüğümüz kadarıyla bir de kadın rengi var burada. Onların mücadelesi belki büyütebilir burada direnişi. Ancak kimselerin yanlarında olmamasından şikayetçiler, tepkililer. Muhtar da dahildir bu tepkilerine. Bir de video izletiyorlar bize: Suriçi'nin devlet hayali! Camilerle, parklarla, çeşmelerle ve inşa edilmiş tarihi kopya binalarla doldurulmuş bir yer görüyorsunuz. Diyarbakar'ın her tarafından ezan sesi duyulacaktı. Çeşmelerden akan sularla kent su ihtiyacı sağlanacaktı vs. Ve onlar soruyorlar: "Peki biz neresindeyiz bu şehrin?"

Bugün yıkım çalışması yoktu. Dün gençler tarafından iş araçlarına ve polis araçlarına yönelik ses bombalı bir eylem yapıldı. Belki de bundan sebep ara verdiler. Ama biliyoruz, yine gelecekler. Eğer buradaki tepkiler örgütlenmezse ve dışardan da bu mücadeleye katkı sunulmazsa, yıkımların durdurulması zor görünüyor. Öncelikle bu sesi çoğaltmak gerekiyor. Ve sonrasında halkla beraber bir karşı koyuş örgütlenmeli. Hem de en kısa zamanda.

25 Mayıs 2017
Mücadele Birliği/Amed

Ateş, Çiçek Ve Yaşam...

Çok işlek bir caddede, herkesle iç içe bir anıt. Yıllar içerisinde oradaki varlığı herkesçe kanıksanmış, ahaliden biri... Her gece evine gidip dinleniyor, ertesi gün mesaisi varmışcasına geri geliyor hissiyatı uyandırıyor insanda. Ankara'daki "İnsan Hakları" anıtından bahsediyoruz.

"Perdenin önünde gözlerimi kapama özgürlüğüm yoktur çünkü açtığımda aynı resimle karşılaşmam" diyor Roland Barthes.

Kapitalizm Barthes'in bu sözünü yıkılmış gözüktüyor. Zira gözlerimizi her açışımızda kapitalist devlet örgütlenmelerinin açık ve birbirinden örneklenen vahşetlerini her gün iliklerimize kadar sindiriyoruz. Gözlerimizi her açıp kapadığımızda birbirine benzeyen barbarlık ile yaşadığımızı iyice fark ediyoruz. Zira onun kan kokusu üzerimize sıçramış, vicdanımızı parçalamış, evimizi yıkılmış, işimizi elimizden almış, ailemizden birini öldürmüş olabilir.

Başta, korku ve dehşet anlamlarına sahip olan 'terör' kelimesi, modernleşme ile birlikte evrilerek siyasi bir boyut kazanmış ve bugün kullandığımız 'siyasal şiddet' anlamına ulaşmıştır.

Terör kelimesi Fransızca Petit Robert Sözlüğünde "bir toplumda bir grubun halkın direnişini kırmak için yarattığı ortak korku" olarak tanımlanır.

Oxford İngilizce Sözlük'te "genellikle siyasi nedenlerle, halkın gözünü korkutmak ve halkı yıldırma için dehşet ögesini kullanmak" olarak tanımlanır.

TDK Sözlüğü'nde, "yıldırma, cana kıyma ve

malı yakıp yıkma, korkutma, tehdit" olarak tanımlanır.

"Terör ve terörizm terimleri" biz de 1931'de Cumhuriyet gazetesi tarafından yayımlanan iki haberle yer bulur. Bu haberlerden ilki şöyledir:

"...fevkalade vakayı için fevkalade kanun ister... bu vak'a için hiçbir zaman hatırımdan terör ve istiklal mahkemeleri geçmemiştir..."

Türkiye'de yıllarca teröre karşılık olarak anarşi sözcüğü kullanılmış, 80'li yılların ortalarında "terör, terörist" kelimelerine bırakmıştır.

"Faşizm kapitalizm artı cinayettir" der Upton Sinclair. Benzer bir tespit Lenin'den gelir, "Faşizm çürümekte olan kapitalizmdir!"

Dimitrov'un tanımında ise "teknelci sermayenin en kanlı, en barbar, en gerici, en kanlı yönetim biçimi" olarak tanımlanır.

Son vurgu gene Barthes'den gelir; "Faşizm konuşma yasağı değil söyleme mecburiyettir."

Anıt, perde, "terör" ve faşizm kelimeleri bizi nereye çıkaracak diye düşünüyor olabilirsiniz. Yahut bağlamı saçma dâhi bulabilirsiniz. Bizce bu üç kelime hayatımızda son günlerde fazlaca yer tuttu. Üzerlerindeki perdeyi kaldırmak farz oldu.

Ankara'nın göbeğinde, iki insan, işleri, emekleri için gündür mücadele veriyorlar. Onları her gün izliyoruz, o perdeyi her gün görüyoruz. Görünür olmak, seslerini duyurabilmek için her şeyi denediler.

Şimdi ise 70'li günlere varan açlık grevinde kritik bir aşamadalara. 21. yüzyılda iki insan korkunç bir modernliğin orta yerinde, insan hakları "anıtı" önünde yaşamak için mücadele veriyorlar... Ekmek ve onuru savunmak zorunda bırakıldılar.

Bizce terör ve terörist kelimesi tam da devlet ve onun yöneticilerini karşılıyor. Hepsı takım elbiseli, son model arabalı birer haydutlar. İkizli ve gaddarlar. Sofralarında yoksul ölümler yatıyor.

Günlüğü azgınca bir terörle insan hakları "anıtı" önünde gittikçe çoğalan kalabalığa saldırılar gerçekleşiyor. Önce çiçekler ve ateş tahammül edemediler. Yerine yenisi konulduca ise uykuları kaçtı.

Devrimci Hukukçular

"Ya Bu Çocukları Bırakın Ya Da Açlığımız Altında Nefessiz Kalın!"

tum Abdullah Nefes'in 'var mısınız benimle greve? 76 yaşındayım. Ölümüne...' yazısıyla düştü anasayfaya! Hiç düşünmeden 'VARIM!' dedim.

"O 76, ben 73 yaşımızdayız. İkimiz de şiir derdine düşmüşüz. Ve bu çocukların göz göre göre ölüme terk edilmeleri bizim derdimiz.

"Zaten derdi olmayan şiir yazamaz ki! Zaten en güzel şiir, hayatla ölüm arasındaki anda yazılmazsa ne zaman yazılır! Ve kavga değilse şiir, şiir değildir!"

"Abdullah 'la ben, dostumuz Adnan Yücel'in dediği gibi 'şiirler yeniden doğacak kıvamda' dizesine uygun davranacak, bütün okyanusların yolunu gözlediği şiiri, o çocuklara sahip çıkmak için başlatacağımız direnişimizle yazacağız" diyerek kendisinin de açlık grevine başlayacağını duyurdu.

29 Mayıs günü açlık grevine başlayacağını duyursa da şair Selah Özakın, ilerlemiş yaşı ve sağlık sorunlarından dolayı eylemini oturma eylemi olarak sürdürmeye başladı. Selah Özakın'a, Cumartesi An-neleri'nden Zerrim Aldemir de eşlik ediyor.

Selah Özakın ve Zerrim Aldemir, her gün saat 13.00-18.00 arası Beşiktaş Abbasağa Parkı'nda oturma eylemi yapıyor.

Kemal Gün Oğlunun Kemiklerine Kavuştu

90 gündür açlık grevinde olan baba Kemal Gün, oğlunun kemiklerini teslim aldı ve eylemini sonlandırdı.

24 Mayıs günü valilikle görüşerek, 7 gün önce İstanbul Adli Tıp Kurumundan PTT kargoya verilen oğlu Murat Gün'ün kemiklerini teslim aldı. "Cenazenin Dersim'de defnedilmemesi" şartı ile cenazeyi teslim alan baba, Seyid Rıza Meydanı'na dönerek bir açıklama yaptı, "90 günlük direnişten sonra oğlumun kemiklerine ulaştım. Muthuyum" dedi

Dersim'in Çet Deresi kırsalında 7 Kasım 2016 tarihinde düzenlenen hava saldırısında yaşamını yitiren Murat Gün'ün cenazesi, 25 Mayıs günü Dersim Hozat'ta toprağa verildi.

Cemevi'nde yapılan törenin ardından kızıl bayrak ve güllerle sarılan tabut omuzlara alınarak sloganlar eşliğinde Hozat Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Murat Gün ile birlikte 9 arkadaşının kemikleri de aynı mezara defnedildi.

Baba Kemal Gün, cenazenin ardından tedaviye başladı.

Tutuklu İnsan Hakları Anıtı Önünde İşimi Geri İstiyorum Eylemi Sürüyor

Ankara Yüksel Caddesi'nde İnsan Hakları Anıtı önünde, KHK ile işten atılmaları üzerine "İşimi Geri İstiyorum" diyerek oturma eylemi yapan ve bir süre sonra eylemi açlık grevine dönüştüren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevinin 76. gününde gece yarısı evlerinin kapısı kırılarak gözaltına alınmaları ve tutuklanmalarının ardından "İşimi Geri İstiyorum" eylemi, KHK ile ihraç edilen Veli Saçılık, Acun Karadağ, Esra Özakça ve onlarla dayanışma içinde olanlar tarafından kararlılıkla ve devletin vahşice saldırılarına rağmen devam ediyor.

Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinde günleri ilerlemeye başladığında, bir çok şehirde Gülmen ve Özakça'nın açlık grevine ve taleplerine destek eylemleri yapılmaya başlandı. Her gün pek çok insan çiçekleriyle birlikte İnsan Hakları anıtı önüne gelmeye başladı. Eylem alanı bir çiçek bahçesine dönüştü.

Devlet aylardır görmediği duymadığı Semih Özakça ve Nuriye Gülmen'in yaptıkları eylemin Tekel eylemi veya Gezi Ayaklanması'na dönüşebileceği tehlikesini fark etmiş, dahası "yasadışı örgüt üyesi oldukları"na kanaat getirerek tutuklamıştı.

Evleri basılarak gözaltına alınan ve "yasa dışı silahlı örgüt üyeliği", "örgüt propagandası" suçlamaları ile 20 yılı aşkın sürelerle hapis cezası istenen Nuriye ve Semih açlık grevine götürüldükleri Sincan zindanında da devam ediyor. Kullandıkları B1 vitamini de kendilerine verilmeyen Nuriye ve Semih, zorla müdahale tehdidi altında...

Semih ve Özakça'nın gözaltına alınması ve tutuklanmasıyla birlikte öfke daha da büyüdü ve destek için İnsan Hakları Anıtı önünde Gülmen ve Özakça'nın serbest bırakılması için yapılan eylemlere katılım artarak devam etti.

Devlet farkına vardı ki, tehlikeli olan yalnızca Gülmen ve Özakça değil! Yüksel Caddesi'ndeki kadın İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi'ni okuyan kadın heykeli de bir o kadar tehlikeliydi! İnsanlar sürekli onun yanına geliyor üstelik bir de demet demet, sakı sakı çiçek getiriyorlardı! Defalarca yaptıkları saldırılarda alandaki çiçekleri dağıtmış, ezmiş fakat bir türlü çiçekleri tümüyle yok edememişlerdi!

İnsan Hakları Anıtı da polis bariyerleriyle çevri-

lererek tutuklandı! İşte artık o kadın heykelinin etrafına kimse yaklaşamaz ve o tahammül edemedikleri çiçekleri de bırakamazdı! Anıtın çevresine gelenlere bol bol biber gazı ve plastik mermi yağdırınca da yavaş yavaş eylem sona erdi...

Nuriye ve Semih açlık grevini dışarıda sürdürebilselerdi bir Tekel'e, bir Gezi'ye dönüşür müydü, bilinmez, ama onlar KHK ile ihraç edilen onbinlerce kamu emekçisinin ve onların yakınlarının çılgınlığı olmayı başardı. Binlerce insan onların eylemiyle KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinin sesine ses olmaya, yapılan eylemlere destek vermeye başladı.

Devlet, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'yı tutuklayarak bir Tekel, bir Gezi başlaması tehlikesini bertaraf etmişti etmesin ya, "İşimi Geri İstiyorum" eylemleri Yüksel Caddesi'nde son bulmadı.

Veli Saçılık, Acun Karadağ, Esra Özakça, Semih Özakça'nın annesi Sultan Özakça ve onlara destek veren onlarca kişi her gün inatla, ısrarla ve kararlılıkla İnsan Hakları Anıtı çevresinde eylemlerini sürdürüyor. Esra Özakça da, eşi Semih Özakça'nın gözaltına alındığı 22 Mayıs gününden itibaren açlık grevinde.

Devletin çelik kuvvet ordusu her gün biber gazıyla, plastik mermilerle vahşice saldırıyor. Saçlılarından çekerek, ters kelepçe yaparak, işkenceyle gözaltına alıyor. Gözaltı aracının içine biber gazı sıkıp kapılarını kilitliyor. Devletin vahşeti, anaların çekiştirilerek yerlerde sürüklenmesi, insanların yakın mesafedene biber gazı sıkılması, plastik mermi sağanağına maruz kalıp yaralanmaları her gün kameralara yansıyor... Gözaltına alınanlar, serbest bırakılır bırakılmaz geri dönüp geliyor, eyleme devam ediyorlar.

İstanbul'da Cevahir AVM önünde aylardır eylemde olan Nazife Onay da Haziran'ın ilk günü, eylemini Yüksel Caddesi'ne taşımak için harekete geçti. Ve yine ihraç edilen bir kamu emekçisi olan Nazan Bozkurt, 2 Haziran günü polis bariyerlerini aşarak İnsan Hakları Anıtı'nın kucağına bir demet papatya bıraktı... Elbette onları susturmak ve çiçekleri yok etmek polisin görevi oldu.

Devlet hala Tekel veya bir Gezi Ayaklanması kabusundan kurtulmuş değil. Ankara'da "İşimi Geri İstiyorum" eylemi başlayalı 3 Haziran itibarıyla 206, tutuklanan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevlerinin ise 86. gününde.

40. Gününde Açlık Grevinde Kazanım

İsrail hapsederlerinde tutsak El Fetih Liderlerinden Merwan Barguti'nin çağrısı üzerine hapsedere koşullarının iyileştirilmesi amacıyla 17 Nisan'da açlık grevine başlayan 1600 Filistinli tutsak, "Özgürlük ve Onur" sloganıyla sürdürdüğü eylemlerini 41'inci günde sona erdirdi.

Filistinli Esirler Heyeti Başkanı İsa Karaki konuya ilişkin 27 Mayıs günü yaptığı açıklamada, tutsaklarla hapsedere yönetimi arasında Askalan Hapsedanesi'nde yapılan ve 20 saat süren görüşmelerin ardından hapsedere yönetiminin tutsakların taleplerini kabul ettiğini ve tutsakların açlık grevini sonlandırdığını söyledi.

Tutsaklar idari cezaların kaldırılması, tek kişilik tecrit hücresi politikasına son verilmesi, aile ziyaretlerinin düzenlenmesi, hasta esirlere yönelik ihmal politikasının son bulması gibi talepleriyle eyleme başlamıştı.

Filistinli tutsakların taleplerini görüşüp çözüm bulmak yerine baskı ve sindirmeyi tercih eden hapsedere idaresi, bu süre içinde baskılarını artırarak, tutsakların kullandığı elektrikli aletlere, elbiselere ve örtülere el koymuştu.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) Genel Sekreteri Ahmed Saadat, Filistinli tutsakların açlık grevinin başarıya ulaşmasına ilişkin 28 Mayıs günü bulunduğu Ramon hapsedanesinden bir açıklama yaptı.

"Esirler iradeleri ve kararlılıklarıyla yeni bir destan yazdılar; haklarının alınması ve savunulması gerektiğini kanıtladılar" diyen Ahmed Saadat, "Grevdeki esirler irade, azim ve kararlılıkları grevi önmeye ve dağıtmaya yönelik her türlü girişimi bertaraf etmek için topladılar. Grevcilere karşı politikalar ve önlemler aracılığıyla esirlerin sağlıklarının bozulmasına katkıda bulunacak hiçbir baskı unsuru, özellikle işgalcilerin son ana kadar kesilmeyen yalanları, dedikoduları ve yanlış bilgileri yayması ve bunun yanında hapsedere değiştirme politikası grevcilerden esirgenmedi.

Kahraman esirler 41 gün boyunca bu politikalara ve uygulamalara karşı koydu. Ulusal kurtuluş hareketi içindeki halkımızın mücadelesine tarihi bir simge ekleyerek işgalciyle yüzleşmek için kendi istekleriyle çelikten yeni bir destan yazdılar" diyerek bu zaferin tek başına kazanılmadığını da vurguladı, herkese teşekkür etti.

Açıklamada "Açlık grevini yürüten liderliğin resmi açıklamasından önce grevin başarılarıyla ilgili son değerlendirme sunmak için henüz erken olsa da açıkça işgalcinin grevi kırmakta veya zapt etmekte yetersiz kalması, esirler, onların iradesi ve mücadeleye devam etme kararlılıkları için açık bir zaferdir. Bu zafer önemli içeriklere sahiptir. Birincisi hakların yalnızca alınabileceği ve asla onun için yalvarılmayacağı kanıtlandı ve devrim sürecindeki Filistin halkının bütün başarılarının ana kıldırıcının direniş olduğu ispatlandı. İkincisi; esir hareketlerinin farklı gruplarının ve bölünme atmosferinin, mücadelenin pusulası birincil çelişkiye yöneldiği süreçte, mücadele alanındaki İslami ve ulusal grupların eylem birliğini engellemediğini gösterdi. Üçüncü önemli nokta ise şu, açlık grevi gösterdi ki mücadele grevle bitmiyor aksine grevin başarılarını güçlendirmek, onları büyütmek ve onların üzerine yeni şeyler inşa etmek için mücadeleye devam etmeli. Filistinli esirler hareketinin gövdesinin birliği, yeniden inşası ve rolünün parçalanma ile bölünmeden çıkış yönünde genişlemesi ve bunun yerine Filistin davasının şu anki kriz ve ayrışmasının aşılması için halkımızın içten çocuklarını ileriye taşıyacak canlı bir biçimin sunulması kritik önemdedir" diyen Saadat Filistin halkına ulusal birliği yeniden tesis etme ve bu kırsırdığı aşamayı geride bırakma çağrısı yaptı. Açıklamayı "Şan olsun şehitlere ve zafer kesindir" diyerek sonlandırdı.

Nurhak Savaşçılarının Yaktığı Devrim Ateşi Büyüyor!..

31 Mayıs 1971 günü Malatya'nın Akçadağ ilçesine bağlı Kürecik'te bulunan Amerikan Radar Üssü'nü basmak için yola çıkan ve ihbar edilmeleri üzerine, jandarma tarafından etrafları kuşatılan ve çatışmada yaşamını yitiren THKO savaşçıları Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) tarafından Karacaahmet Mezarlığı'nda Sinan Cemgil'in mezarı başında yapılan etkinlikte anıldı.

Sabah saat 11.00'de Karacaahmet Mezarlığı'nda A Kapısı girişinde bir araya gelen ve Deniz Gezmiş'in resmi bulunan flamalar taşıyan Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) "Nurhaklarda Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek" pankartı açtı.

Sinan Cemgil'in mezarına doğru yürünürken Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ın 31 Mayıs 1971'de Malatya Kürecik'te bir ihbar sonucu jandarma tarafından katledildikleri aktarıldı.

THKO savaşçıların yaşamalarına ve devrim ideallerine ilişkin dünya görüşlerine ilişkin konuşma yapılan yürüyüşte DÖB'lüler "Nurhaklarda Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek" "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Sinan Cemgil Ölümsüzdür", "Kadir Manga Ölümsüzdür", "Alpaslan Özdoğan Ölümsüzdür", "Devrim Yolunda DÖB Saflarına" sloganları attı.

Sinan Cemgil, eşi Şirin Cemgil, Sinan'ın annesi ve babası Nazife-Adnan Cemgil'in bulunduğu mezar başına geldiğinde "Yoldaşlarımız, THKO savaşçıları Sinan Cemgil'in mezarı başındayız. Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alpaslan Özdoğan 31 Mayıs 1971'de Nurhak dağlarında katledildiler. Onlar insanların idealleri için yaşamaları ile idealleri adına ölmesi arasında fark olmadığını ortaya koyan devrimciler olarak bize yol gösterdiler. Onları anmak için bir aradayız" denildi.

"...Soluk soluğa bir koşu
Eğilip bükülmek yok
Ve namluda yatan mermi kadar soğukkanlı
Ve ocaktaki köz kadar sıcak
Yaşamak değil
Öyle değil,
Hani çiçeklerde ve albenilerde
tekil mutluluklara yenilmeden
Ve batmadan yalnızlıklar içinde

Çoğalabildik mevsimlerce
Biz Denizlerin partisini kan revan içinde büyüttük

Denizlerin partisi devrimi böyle büyütüyor
Kalmaya da yüreklerimizden başka
Namluya sürece tek bir kurşunumuz
Yine de devrim yangınının yılmaz savaşçıları
Denizlerin, Aysunların, Sibellerin, Sinanların,
Kadirlerin, Alparslanların baş eğmeyen yoldaşları
olacağız" denilerek Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan şahsında, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşamını yitiren devrimciler için saygı duruşuna geçildi.

DÖB'lü öğrenciler hep birlikte
"Ölenler dövüşerek öldüler,
güneşe gömüldüler
vaktimiz yok onların matemini tutmaya
akan var akan güneş akın
güneşi zaptedeceğiz
güneşin zaftı yakın" şiirini okuyarak saygı duruşunda bulundular.

Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ın katledilişlerinin 46 yılında yine Sinan Cemgil'in mezarı başında onların devrim mücadelesini sürdürme kararlılığıyla bir arada olduklarını, onları anmanın onlar gibi mücadele etmek ve onlar gibi devrimi örgütleyebilmek olduğu belirtildi.

"Adımlar bin yıl bu alanı çiğneseler bile
Dökülen kanı silemezler,
Binlerce yıl bu sessizliği
Şaşırtsa bile
Düştüğümüz bu saati
Unutturamaz
Yağmur olanda ve taşlar arasında

Oluk oluk kan akacak
Ama ateşten adımızı söndüremeyecek" denilen açıklamada, Tarih'in bu dizeleri haklı çıkardığını, tarihin en şanlı günlerinden 31 Mayıs 1971'de üç militan savaşçı Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga'nın Deniz'leri kurtarmak için çıktıkları yolda, Nurhak Dağları'nda devlet güçlerince katledildiklerini hatırlattı.

Sinan Cemgil'in "Bir kısmımız, hatta hepimiz ölebiliriz ama öyle bir ateş yakacağız ki, sönmeyecek, söndürülemez" dediği, onların yaktıkları devrim ateşinin bugün büyümeye devam ettiğine değinildi.

Bugün Nurhaklarda katledilmelerinin 46. yılında Sinanları anmak için Sinan Cemgil'in mezarı başında olduklarını ve onları anmanın devrim yolunda mücadele etmek, onlar gibi savaşmak olduğunu belirten DÖB'lü öğrenci, "İşte yaktıkları ateş bugün de devam ediyor. Sınarlarda Denizler gibi ezilen halkların, işçi sınıfının kurtuluşunun ancak devrimle olacağını biliyorlardı ve bu yolda her şey göğüs germeyi bilerek mücadele alanlarını hiç boş bırakmamış, cesaretle, cüretle daha ileriye taşımaya bilmişlerdir. Atıkları her adımda devrimci eylemler gerçekleştiren yiğitlere selam olsun! Türkiye ve Kürdistan topraklarında faşizme karşı nasıl savaşılacağını gösteren üç militan yürek Sinanlar, üniversitede, dağda, köyde, sokaklarda ve her yerde faşizme ve emperyalizme karşı mücadelenin yolunu açtılar. İnanırları devrim yolunda işçi sınıfının, emekçilerin, ezilenlerin özgürleşmesi yolunda dövüşen 68 kuşağının devrimci savaşçılarıydı.

Düzenin hiç kimseye bir şey veremeyeceğini, sandığın bir şeyi ifade etmeyeceğini biliyorlardı. İşte bu yüzden THKO'yu kurdular ve kurtuluşun zora dayalı bir devrim olduğunu yaptıkları her eylemle gösterdiler" dedi.

Bulduğumuz kapitalist sistemin de bir zorunluluk dünyası olduğunu, eğer özgürlükler dünyasına yani sosyalizme geçmek istiyorsak, gene zorunluluğun kavranmasıyla bunun mümkün olabileceğini ifade eden DÖB'lüler, Marx'ın "Zor her yeni topluma gebe eski toplumun ebesidir" sözünü anımsatarak "İşte bizim yiğit yoldaşlarımız da marksizm-leninizm ideolojisi ışığında hareket ediyorlardı. Sinan da, Kadir de, Alparslan da bu bilinçle kavga verdiler komünizm yolunda" dedi.

46 yıl sonraya geldiğinde zamanın akıp gittiğini, fakat Sinanların, Denizlerin haklılıklarının devam ettiğini vurgulayarak, "Bu düzen hiç kimseye bir şey vaat etmiyor. Faşizm günümüzde de hiç durmuyor. Bugün bu faşist düzen, kapitalist sistem her geçen gün öldürüyor. Gençleri, emekçileri geleceksizlikle karşı karşıya bırakıyor. KHK ile insanlar işlerinden atılıyor ve sonunda birçok insan intihara sürükleniyor. Kimileri ise bedenlerini açlığa yatırıyor. İşte bütün bu pisliklerin sebebi faşizm bizlerin de tanık olduğu bu dönemde azgınca saldırıyor. Bu azgınca saldırılara karşı bu dönemde Sinanlar gibi mücadele etmeyi görev bilmeliyiz. Hepimiz birer Sinan, Kadir, Alparslan olmalıyız" dedi.

THKO savaşçıların Türkiye ve Kürdistan halklarının bağımsızlığı için mücadele ettiklerini ifade eden Yergin, bugün de devrimci bir dönemden geçilmekte olduğunu, tüm insanlığın kurtuluşunu hedefleyen sosyalizm için mücadele etmenin bir zorunluluk olduğunu belirtti. Ve ekledi "Yoldaşlarımızın yaktığı ateşi zafere erdirene kadar, devrimi gerçekleştirene devrim ateşini büyütelim, faşizme karşı Sinan, Kadir, Alparslan gibi öne atalım."

Ardından öğrenciliğinde DÖB saflarında mücadele ettiğini ifade eden Vefa Serdar, üç THKO savaşçısının devrim ve sosyalizm düşüncesini aktardı. Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga'nın isteseler kendilerine iyi bir yaşam kuracak olanaklara sahip olduklarını fakat onların işçi ve emekçilerin, ezilenlerin kurtuluşu için ölümü göze almayı seçtiklerini belirtti.

Nurhak Savaşçıların, işçi ve emekçilerin, yoksul köylülerin, Kürt halkının ve ezilen tüm toplulukların ancak bir devrimle kurtuluşu erbileceğini bildikleri için o dönemde parlamentarizme yönelen tüm siyasetlerden ayrıldıklarını ve ölümü göze alarak zora dayalı devrim mücadelesi yolunu seçtiklerini aktaran Serdar, bugün de aynı durumun yaşandığını, halen emekçilere seçim sandıklarının, referandumların çare olarak gösterildiğini fakat bugün gelinen aşamada tüm bunların hiç bir anlam ifade edilmediğinin tekrar kamıtlandığına işaret ederek işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşunun tek yolunun Sinanların seçtiği zora dayalı devrim olduğunu ve onların açtığı yolda yürümek gerektiğini ifade etti.

Anma etkinliği Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrencilerin okudukları şiirler ve Nurhak Savaşçılarına adanan ezgilerin seslendirilmesinin ardından sloganlarla sona erdi.

GENÇ KARL MARK

Sınıflı toplumlarda uzlaşmaz çelişkileri yansıtabilenler, sadece döneminin çelişkilerini aydınlatmaz gelecek toplumlarında ışığı olur. Doğru zamanda, bulunduğu yerden bir adım öne atılan isimler tarihe kazınır ve çoğu zaman rastlantısal olarak belirlenir. Kalabalıklar içerisinde yalnız olduğunu düşünen milyonlarca insan vardır. Sizde onlardan biriyeniz bu film tam size göre. Bakış açımızı genişleteceği gibi, pratik adım atmanız için teşvik eder. İnsanlığın neden gün be gün bencilleştiğini, yalnızlaştığını,

kendine ve topluma yabancılaştığını sorgular. Neden başkaldırması gerektiğini, onu insanlıktan çıkartanlara karşı başkaldırıldığında; bazen yalnız kalsa da, bu yalnızlığı bencil bir kalabalığa tercih etmesi gerektiği hissi uyandırır. Örneğin işçilerin önünde patrona karşı çıktığı için kovulan Mary, boyun eğmez ve sefil fakirliği onursuz bir çalışmaya tercih eder.

Film ilk olarak Almanya'da vizyona girdiğinde, ülkemize geleceğine dair umudum çok azdı. İzlerken bile bu şaşkınlığım devam ediyordu. Nasıl olur da komünizm propagandası yapan; ince el işçiliği ile bize sınıfımızın tanıttığı, savaşmaktan başka yolumuzun olmadığı anlatılabiliyordu. Öyle gizli mesajlarla falan değil, net ve düz bir şekilde, kelime oyunları yapmadan... Filmden çıkar çık-

maz çevremdeki herkesi aradım ve mutlaka izlemeye gidilmesi gereken bir film olduğunu vurguladım. Özellikle işçi arkadaşlarıma tavsiye ettim. Sadece zor yaşam koşullarını ve soyut söylemlerle mücadele etmeyi değil, nasıl mücadele edilmesi gerektiğini de bir büyüteç yardımı almadan görebilmek çok etkileyiciydi. Sanat özgür bırakılabildiğinde ne denli eserler verilebileceğine dair düşüncelerim biraz daha netleşti diyebilirim.

İsterseniz biraz filmin içeriğinden bahsedeyim. Orman Suçları Kanunu Üzerindeki Görüşmeler başlıklı makalesi nedeniyle yazıları sansüre uğrayan Marx, kabus içinde uyanır. Yazılarında kaynaklı sürgünler arasında mekik dokur ve ekonomik sıkıntılar yazı yazmasının önündeki büyük engellerden biri haline gelir. Orman suçları yasasına karşı Marks'ın makalelerine daha önce rastlamıştım ancak filmin vurucu sahnelerinden birisi olmuş bu olay. Çaresizce ormanda odun toplayan insanların askere yakalanmamak için tüm dikkatlerini vermelerine rağmen ani baskınlarla türlü işkencelere uğraması, öldürülmesi gerçeği Marks'ın rüyasında tüm dehşetle gösterilir. Marx'ın daha o genç yaşında halkın geniş kesiminin içerisinde bulun-

duğu bu çaresizliğe karşı bir şey yapabileceğini düşünmesidir. Bazen sayfalarca yazıdan daha etkin şekilde aktarmak gerekiyor yaşananları.

Marx ve Engels'in karşılaşmaları yaşamlarında birçok şeyin başlangıcı haline gelir. Birbirlerine kattıklarını görebildiğimiz filmde, Engels İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumunu bitirir. İngiliz sömürgesinde İrlandalıların acılarını bu kadar derinden işleyebilmesi Marx'ın dikkatini çeken nokta, iki sınıfı da bu kadar yakından nasıl tanıyabildiğidir.

Filmde sadece ortak eserlerini yazmaya karar verme süreçlerinde Marx ve Engels işlenmiyor aynı zamanda, sevdikleri kadınlarla paylaştıkları yaşama da tanıklık ederiz. Yoksulluk içerisinde Jenny'i sürüklediği için üzgün olan Marx'ın çırpınışlarına şahit oluruz. Her adımında, ortak davaları için mücadele eden fedakar kadınlar Jenny ve Mary ile tanışırız. Sadece birer eş olmaları değil yoldaşlık ilişkilerini güçlendiren. Sürgünler de dahil pek çok zorluklardan elele çıkmayı başaran çiftlerimiz toplantılarda da birbirlerini yalnız bırakmazlar. Yaşasın işçilerin kardeşliği sloganını söküp atar ve Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin şiarıyla seslenirler.

Dönemin tüm ideolojik tartışmalarını vermeye çalışan film de; Marx Engels'e dönerek; "sizin söyledikleriniz bende bir şey uyandırdı. Bugüne kadar tüm filozoflar dünyayı yorumlamaya çalıştılar aslan onu değiştirmekti" der. Filmin kilit yanı da budur. Gerçeği yorumlamakla yetinmezler enternasyonal birlikler kurma işinde önemli sorumluluklar üstlenirler. İçinde bulduğumuz zorlu koşullarda hem böylece berrak fikirlerin ışığında içimizdeki umudu güçlendirmek, bu akışın, üretenden yana olduğunu görebilmek ve detaylarda kaybolduğunuz dünyanın genel yaşam kurallarını fark edebilmek açısından izlenmesi gereken bir film. Özellikle işçilerin izlemesi gerekir, yoğun çalışma tempolarından kaynaklı kişisel gelişime enerjileri bilinçli şekilde sömürenlerce çalınan işçiler için bu film; kendi sınıf mücadelesinde yeni bir dönem olacaktır. Sınıfımızı bilinçlendirmek, mücadele etmeye çağırarak ve bunun nasıl yapılacağını göstermek bizlerin sorumluluğudur. Filmi çekenlerin emeğine sağlık diyorum. Rusya'da Ana romanı devrimden önce kasırga etkisiyle yayılmışken, neden yüzüncü yılında bu kasırga bizim coğrafyamızı süpürmesin ki...